

***Талантът изисква труд,
постоянство и дисциплина***

Съдържание

“ПРОЛЕТНА РЕЗИГНАЦИЯ” - Цветан Спасов

---

1. ЦИТАТ - Виктор Пасков
  2. ЦИТАТ - Ангел Каралийчев
  3. ЦИТАТ - Николай Хайтов
  4. ЦИТАТ - Пейо Яворов
  5. ЦИТАТ - Христо Смирненски
  6. ЦИТАТ - Йордан Йовков
  7. ЦИТАТ - Джими Хендрикс
  8. ЦИТАТ - Николай Хайтов 1
  9. ЦИТАТ - Марк Непо
  10. ЦИТАТ - Бенджамин Алире Саенц
  11. ЦИТАТ - Агустина Бастерика
  12. ЦИТАТ - С. Джей-Джоунс
  13. ЦИТАТ - Майк Оумър
  14. СЛАВЕЯТ И РОЗАТА - Оскар Уайлд
  15. ЦИТАТИ ОТ “ДЖОНАТАН ЛИВИНГСТЪН ЧАЙКАТА” - Ричард Бах
  16. ЦИТАТИ ОТ “НИЕ, ВРАБЧЕТАТА” - Йордан Радичков
  17. ЦИТАТ - Абрахам Вергезе
  18. ЦИТАТ - Санджив Сахота
  19. ЦИТАТ - Емилиян Станев
  20. ПРОЛЕТ ИДЕ - Елин Пелин
  21. ЦИТАТ - Георги Господинов
  22. ЦИТАТ - Владимир Бартол
  23. БУХАЛ - ЛЮБОПИТНО
  24. ПАПАГАЛ - ЛЮБОПИТНО
  25. ПРИТЧИ - УЛОВЕНАТА ПТИЦА - Джериес Авад
  26. ПРИТЧИ - ТО Е В РЪЦЕТЕ ВИ - Джериес Авад
  27. ПРИТЧИ - ДУМИТЕ СА КАТО ПЕРА, РАЗПИЛЕНИ ОТ ВЯТЪРА - Джериес Авад
  28. ПРИТЧИ - ПИЛЕТО - Джериес Авад
  29. ПРИТЧИ - ДВЕ ЖАБИ - Джериес Авад
  30. КРАЛЯТ НА ПТИЦИТЕ - Жан дьо Бошер
  31. ОРЕЛ И ЛИСИЦА - Елин Пелин
  32. НАЙ-ХУБАВОТО ПТИЧЕ - Георги Райчев
  33. СЪНЯТ НА ВРАБЧЕТО - Ангел Каралийчев
  34. ЦИТАТ - Албер Камю
  35. МАЙЧИНА СЪЛЗА - Ангел Каралийчев
  36. ЦИТАТ - Франсис Бърнет, “Тайната градина”
  37. ЦИТАТ - Алфред Капус
  38. ЦИТАТ - Джон льо Каре
  39. ЦИТАТ - Бил Кънингам
  40. Цитат - Сун Дзъ
-

ПРОЛЕТНА РЕЗИГНАЦИЯ

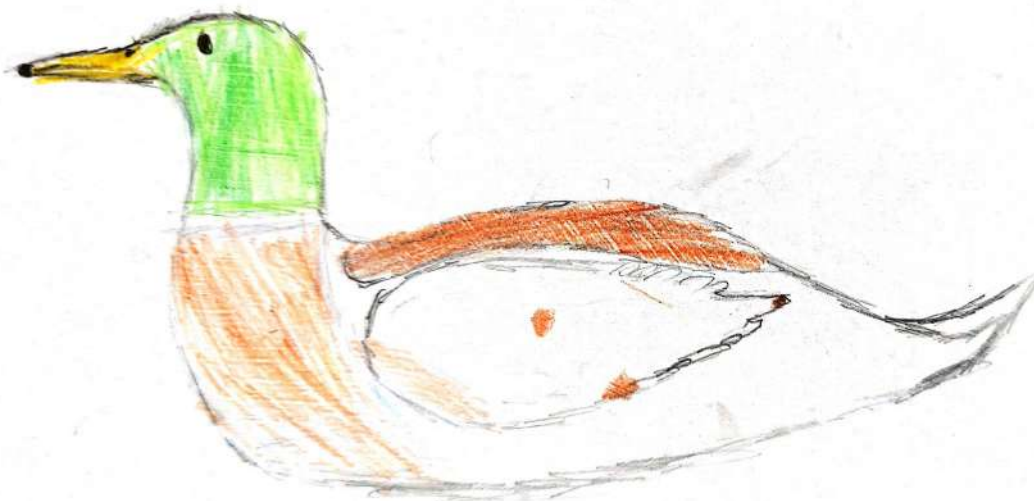
Цветан Спасов

Небето се усмихва вече
и бели облачета плуват.
Вървиш, до костите разнежен,
от вятър пролетен целуван,
зарязваш всичките си грижи
и своите, и чуждите тревоги,
че тъй по-хубаво се диша
и се живука по-спокойно.
В главата ти се редят мисли,
една от друга по-щастливи:
че скоро тук ще се разлисти
една история красива -
ще дойдат птиците от север,
ще пуснат всичко наготово,
а ний, усмихнати сърдечно,
с едно „мерси“ ще отговорим.
Не трябва никакви тревоги
и грижи никакви не трябва.
За бедните добър е господ,
добра е и светата дева...
Небето се усмихва вече
и бели облачета плуват.
Вървиш, до костите разнежен,
от вятър пролетен целуван...

Мария Партенова 7“Б“клас

Кристиан Късовски 7“Г“ клас

„Нещата са временни! Всъщност всичко е временно, затова всеки опит да се запечата един красив миг, едно талантиливо изпълнение, един впечатляващ образ... е единственото нещо, заради което животът си заслужава.“ - Виктор Пасков

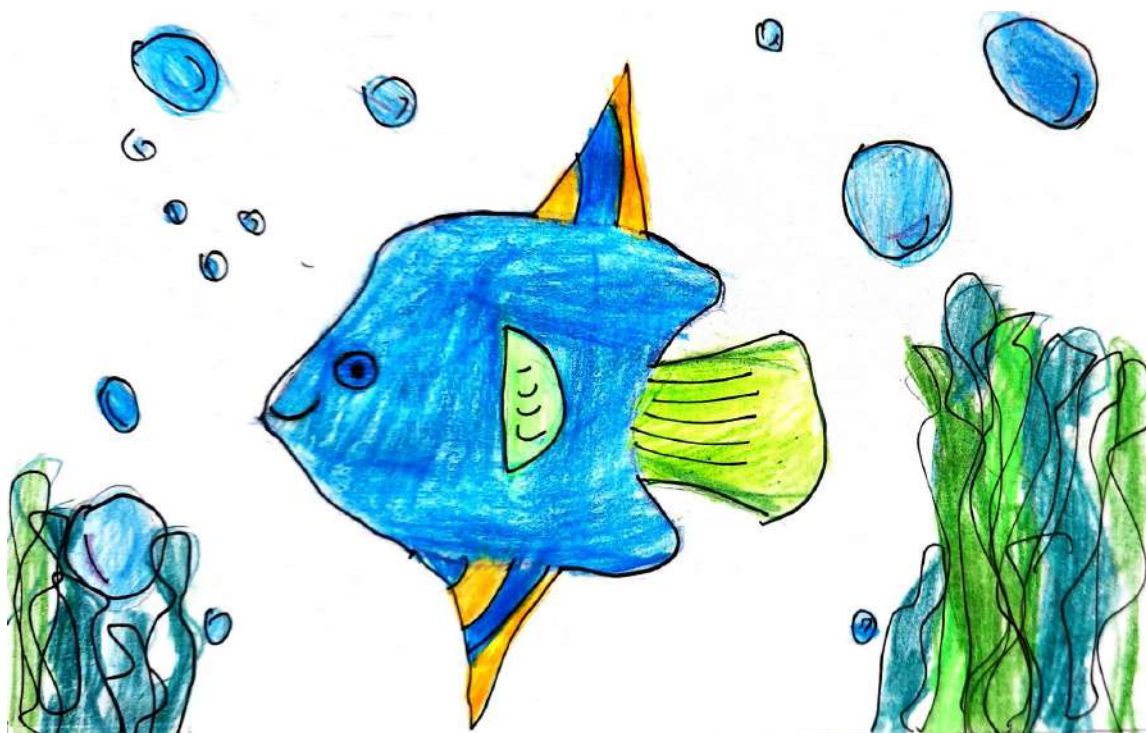

Самуил Бешев 7“А” клас

Владислав Атанасов 7“Г” клас

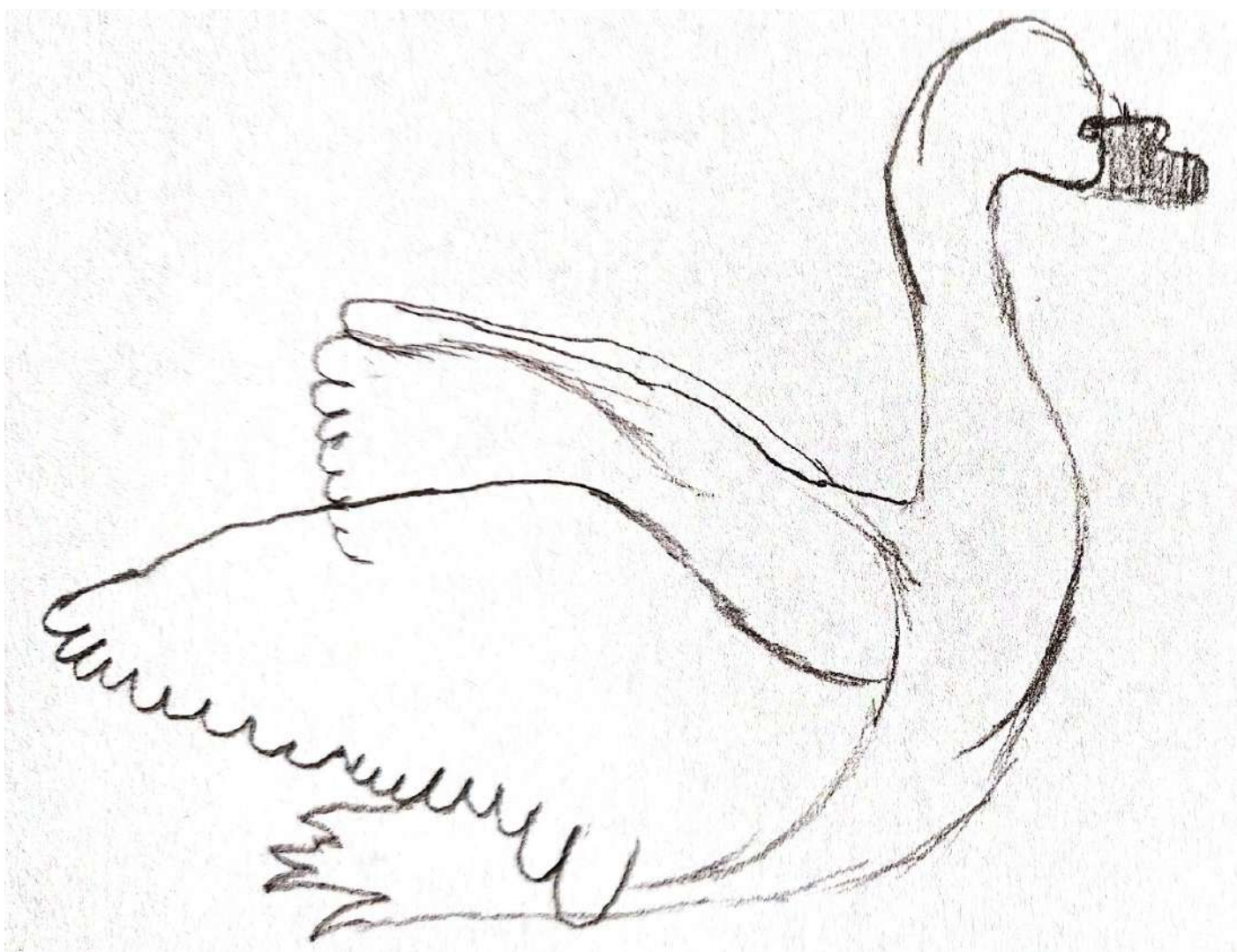
**„Представям си колко тъжен и глух щеше да бъде
животът на хората без деца и без поезия.“ - Ангел
Каралийчев**

Христина Тодорова 7“А” клас

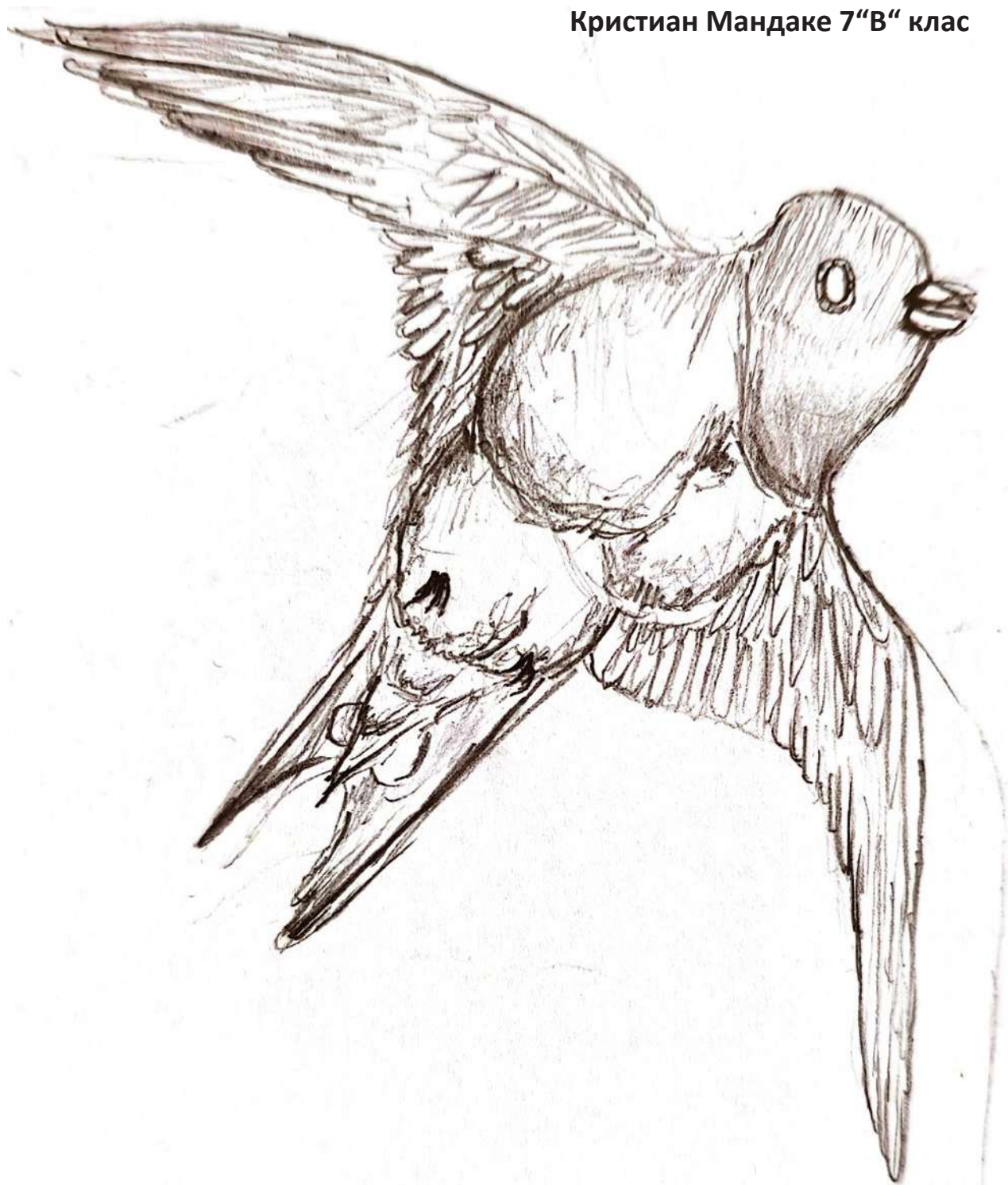
„Обичате ли растенията? Забавляват ли ви буболечките? Вълнувате ли се, когато две пеперуди се прегръщат? Харесва ли ви миризмата на дива чубрица? Трогвате ли се от багрите и разнообразието им. Ако на тези въпроси бихте могли да отговорите с „да“ – вие сте човек щастлив.“ - Николай Хайтов

Мартин Трифонов 7“В” клас

Кристиан Мандаке 7“В“ клас

„Да бъдеш щастлив е един талант, който се развива чрез упражнение.“ - Пејо Яворов

“Какво по-божествено щастие от бляна да бъдеш човек”- Христо Смирненски

Божидар Никифоров 7“Г”клас

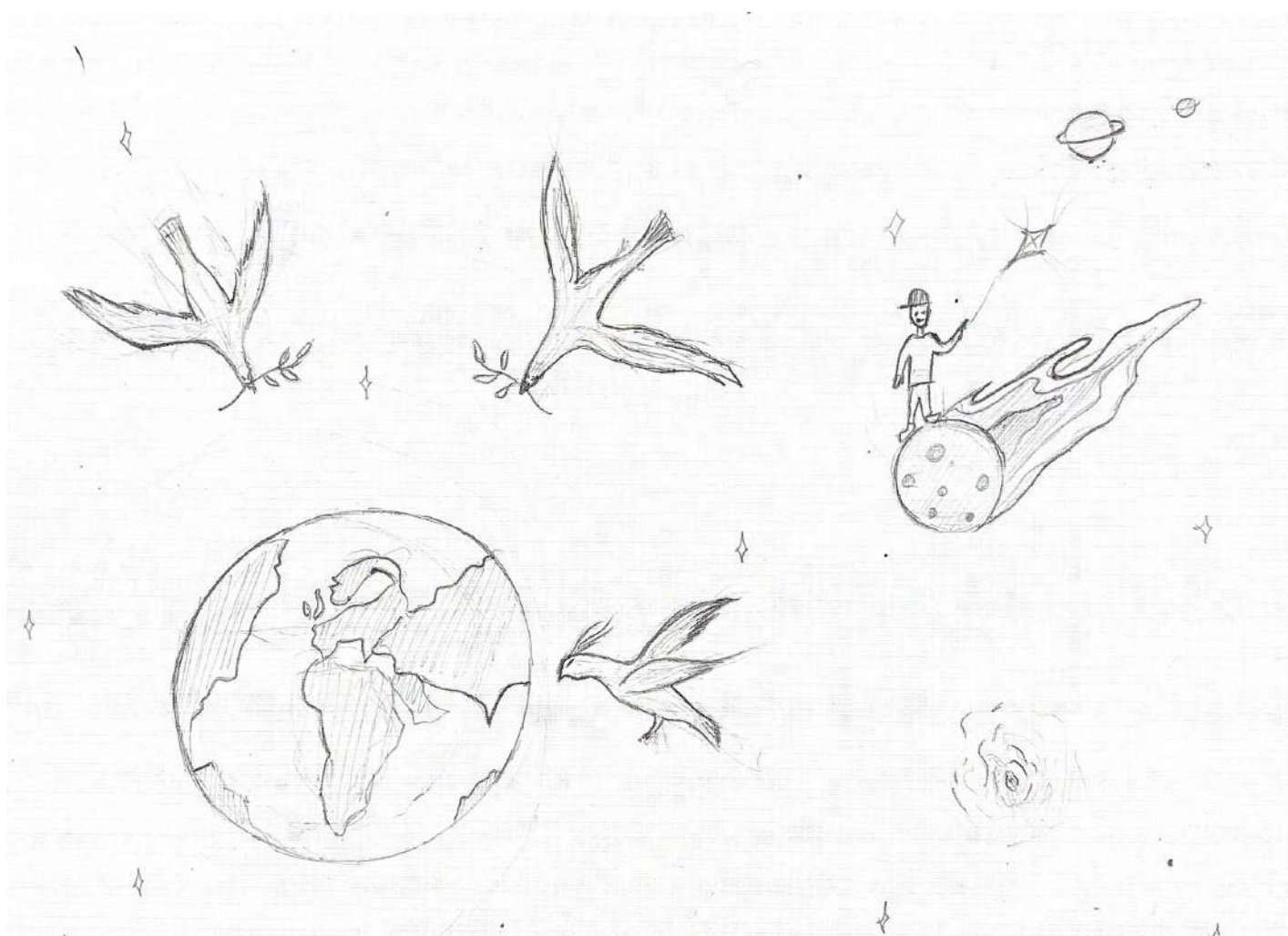
Ванеса Гекова 6“Г“клас

„Мъдрец наистина беше Сали Яшар, много нещо беше видял, много нещо беше преживял, но едно беше ясно за него: с мъки, с нещастия е пълен тоя свят, но все пак има нещо, което е хубаво, което стои над всичко друго – любовта между хората.“ – Йордан Йовков

**“Когато силата на любовта надмине любовта към
силата, светът ще опознае мира.” – Джими Хен-
дрикс**

Кристиан Мандаке 7“В”клас

Бояна Кузева 5“Д“клас

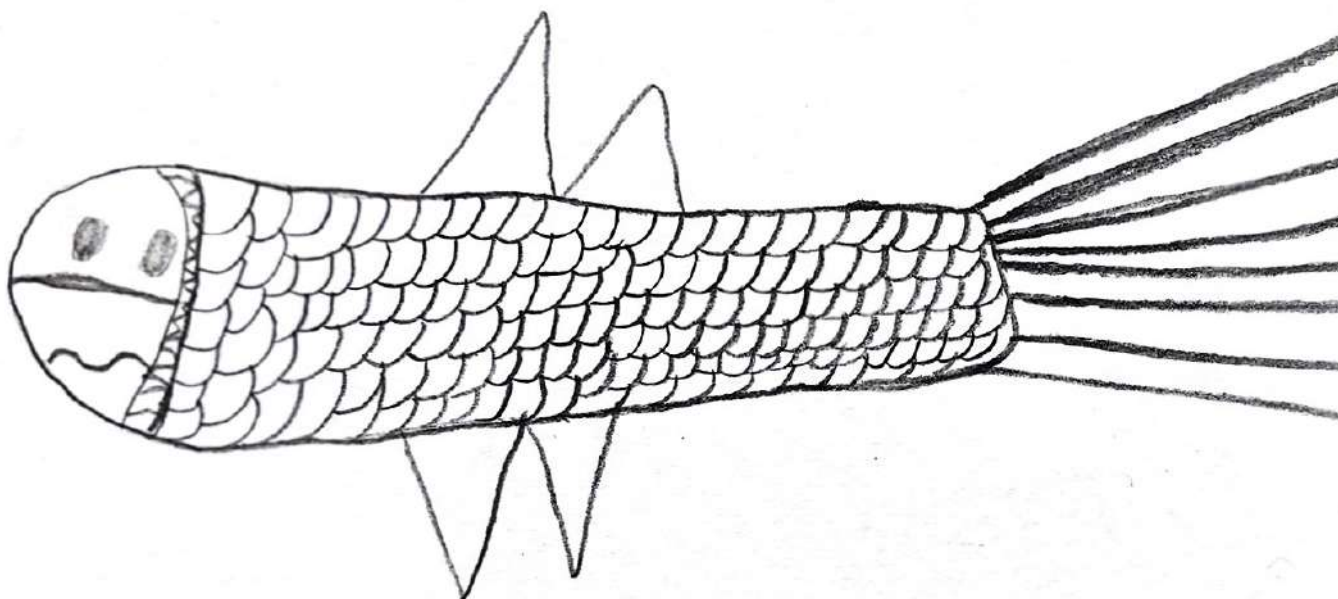
"Крила имат само тия, дето сърце им иска да лети." – Николай Хайтов

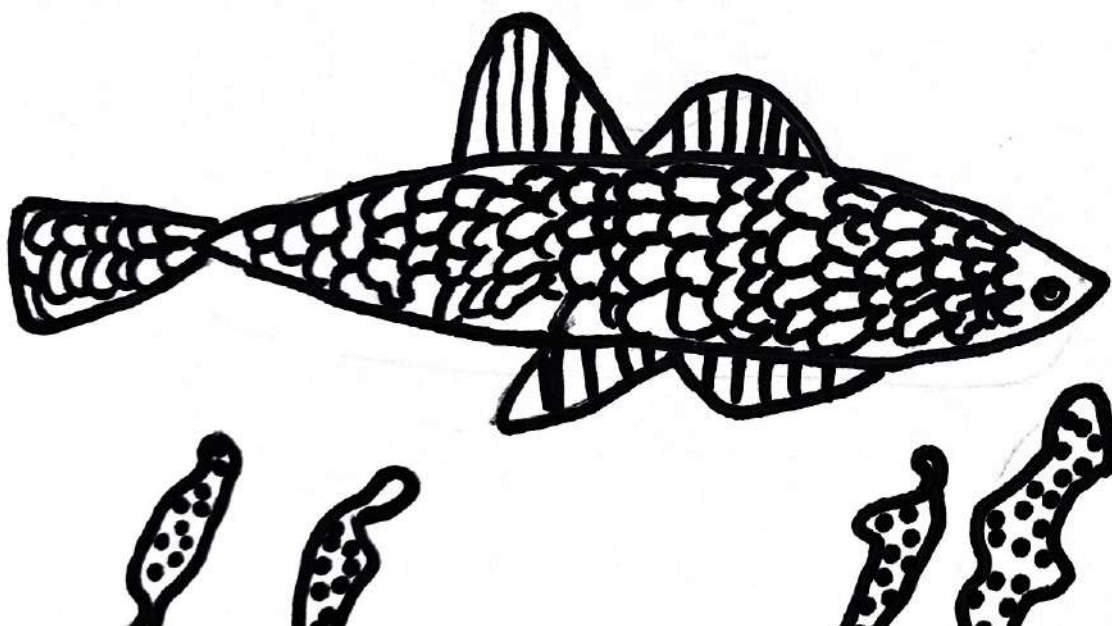
Иван Иванов 6“А“клас

Кристиан Тошев 6“А“клас

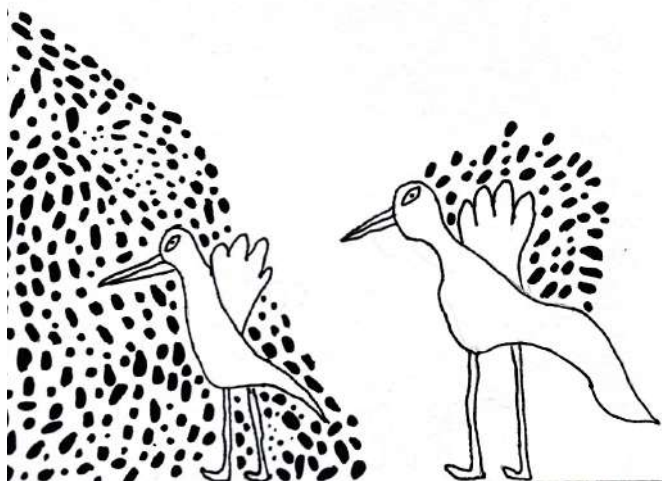

...Продължавам да търся още един учител, само за да открия, че рибите се учат от водата, а птиците се учат от небето. - Марк Твен

Калоян Игнатов 5“Б“клас

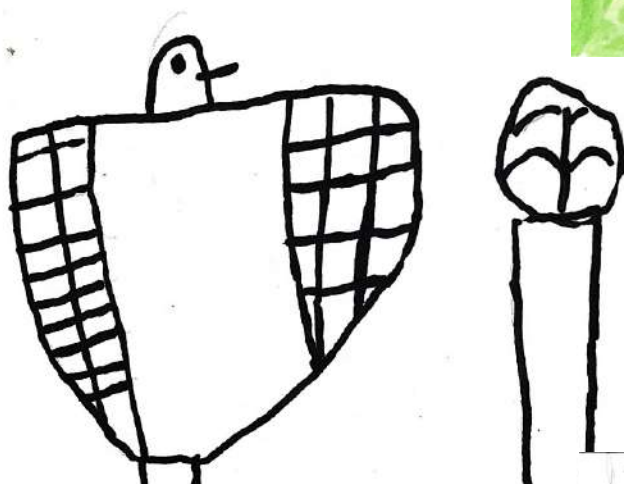

Самуил Пондев 5“Г“клас

Пресиян Янчев 5“Г“клас

Габриел Бързашки 5“Б“клас

Александър Кожухаров 7“А“клас

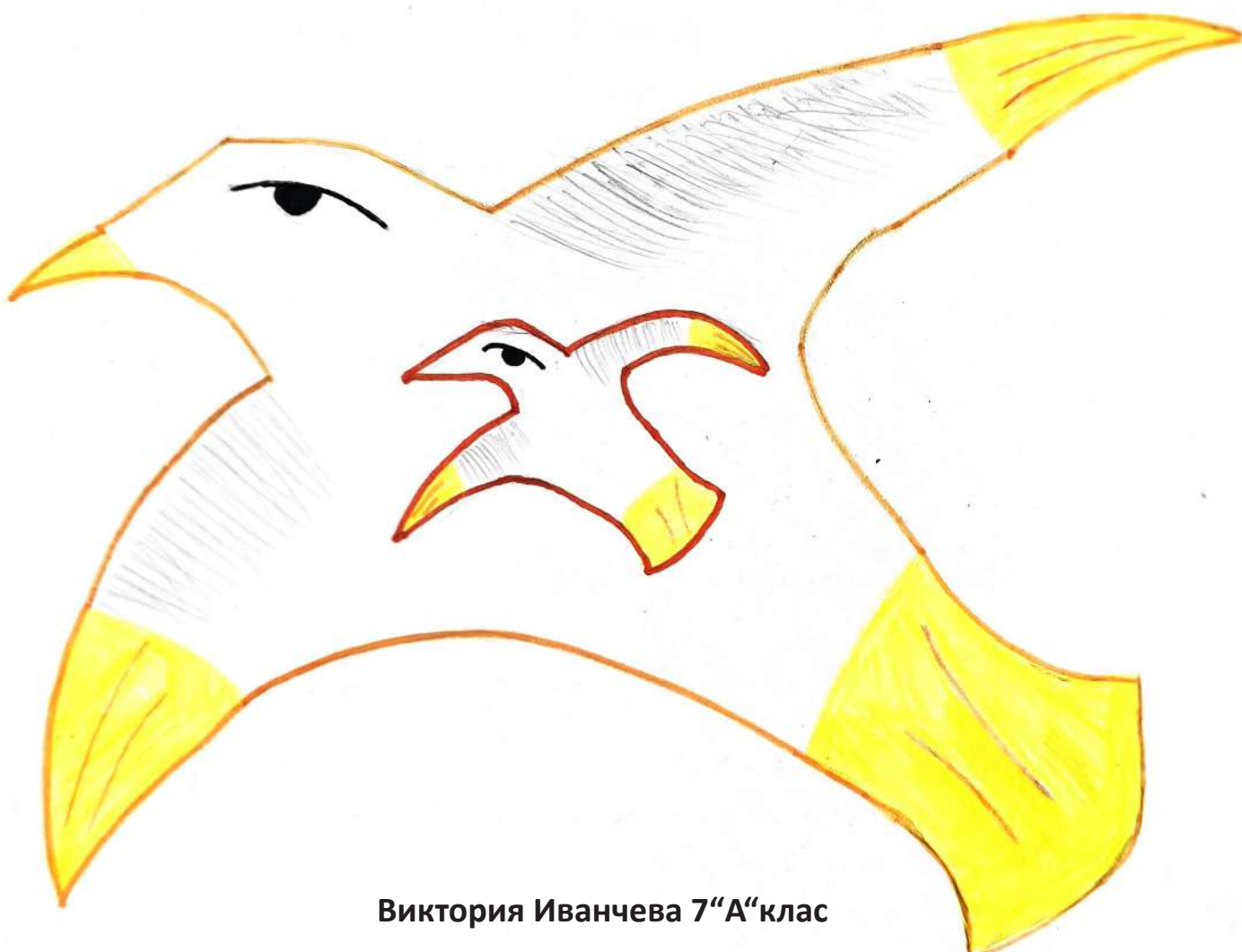

Чудя се защо изобщо са необходими птици? Данте
вдигна очи към мен. - Не знаеш ли? - Вероятно не. -
Птиците са необходими, за да ни разкажат за небе-
то. - Бенджамин Алире Саенц

Габриела Станкулова 6“А“клас

Виктория Иванчева 7“А“клас

–Всички казват, че е паднал, защото е летял твърде близо до слънцето, - каза баща му, - но той полетя, разбираш ли какво имам предвид, сине? Той можеше да лети. Няма значение дали ще паднеш, ако си бил птица дори само за няколко секунди.

- Агустина Бастерика

**–Врабчетата също са красиви по свой собствен начин - каза Кате строго. - Не се опитвай да бъдеш паун, Лизъл, а се помири с врабчето в теб. -
С. Джей-Джоунс**

**–Баща ми казваше, че приказка, на която растат крила, може да стане или орел, или патица.
- Майк Оумър**

Никол Стоичева 6“А“клас

Оскар Уайлд
Славият и розата

— Тя каза, че ще танцува с мен, ако ѝ донеса червени рози — възкликна младият студент, — но в цялата ми градина няма нито една червена роза!

Славият го чу от гнездото си на дъба, погледна през листата и се зачуди.

— Нито една червена роза в цялата ми градина! — възкликна студентът и хубавите му очи се напълниха със сълзи. — Ах, от какви дребни неща зависи щастието! Аз съм прочел всичко, написано от мъдрите мъже, и зная всичките тайни на философията и въпреки това, поради липсата на една червена роза, животът ми е разбит!

— Ето най-после един истински влюбен — каза славият. — Нощ след нощ съм пъл за него, макар и да не го познавах, нощ след нощ съм разказвал за него на звездите и сега го виждам. Косата му е тъмна като зюмбюлов цвят, а устните — червени като розата, която желае; но от мъка лицето му е станало бледо като слонова кост и скръбта е сложила своя печат на челото му.

— Принцът дава бал утре вечер — мълвеше младият студент — и моята любима ще бъде между поканените. Ако ѝ занеса червена роза, тя ще танцува с мен до зори. Ако ѝ занеса червена роза, ще я държи в прегръдките си, а тя ще склони глава на рамото ми и моята ръка ще стиска нейната. Но в градината ми няма червена роза и затова ще седя самотен и тя ще ме отмине. Тя не ще ми обърне внимание и това ще съкруши моето сърце.

— Това е безспорно истински влюбен — каза славият. — Това, за което аз пея, той изстрадва; което

Мелина Тошева 5“Г“клас

Цветелин Корновски 6“В“клас

е радост за мен, за него е мъка. Наистина любовта е чудно нещо. Тя е по-скъпоценна от изумрудите и струва повече от хубавите опали. Човек не може да я получи срещу гранати, нито я излагат за продан на пазара. Тя не може да се купи от търговците, нито да се отмери във везни, срещу злато.

— Музикантите ще седят на галерията — продължаваше младият студент — и ще свирят на струните си инструменти и моята любима ще танцува под звуците на арфа и на цигулка. Тя ще танцува тъй леко, че краката ѝ не ще докосват пода, и царедворците, облечени с пъстри дрехи, ще се тълпят около нея. Но с мен тя не ще танцува, защото не мога да ѝ дам червена роза. — Той се хвърли на тревата, зарови лицето си в ръце и зариди.

— Защо плаче? — попита зелено гущерче, вирнало опашка във въздуха, и изтича край студента.

— Защо ли наистина? — рече една пеперуда, която пърполеше подир слънчев лъч.

— Защо ли наистина? — прошепна с мек, тих глас една маргаритка на своята съседка.

— Той плаче за червена роза — обади се славейт.

— За червена роза ли? — извикаха те. — Колко смешно! — А гущерчето, което имаше доста цинични възгледи, направо се изсмя.

Но славейт разбираше странната мъка на студента — той се смълча на дъба и се замисли за тайната на любовта.

Изведнъж той разпери кафявите си крила за полет и се зарея във въздуха. Той мина като сянка през горичката и като пика се понесе над градината. Насред моравата имаше прекрасен розов храст, славейт го видя, спусна се към него и кацна на малка вейка.

— Дай ми една червена роза — извика той, — и аз
ще ти изпея най-сладката си песен!

Ала храстът поклати глава.

— Моите рози са бели — отговори той, — бели
като морската пяна и по-бели от снега на планина-
та. Но иди при моя брат, който расте отвъд ста-
рия слънчев часовник, може би той ще ти даде как-
вото искаш.

Тогава славият отлетя при розовия храст, който
растеше отвъд стария слънчев часовник.

— Дай ми една червена роза — извика той, — и аз
ще ти изпея най-сладката си песен!

Ала храстът поклати глава.

— Моите рози са жълти — отговори той, — жъл-
ти като косата на русалка, която седи на кехлиба-
рен трон, и по-жълти от нарциса, който цъфти на
ливадата, преди да дойде косачът със своята коса.
Но иди при моя брат, който расте под прозореца на
студента, и може би той ще ти даде каквото ис-
каш.

Тогава славият отлетя при розовия храст, който
растеше под прозореца на студента.

— Дай ми една червена роза — извика той, — и аз
ще ти изпея най-сладката си песен!

Ала храстът поклати глава.

— Моите рози са червени — отговори той, — чер-
вени като краката на гълъбите и по-червени от ог-
ромните ветрила на коралите, които се люшкат и
люшкат в бездната на океана. Но зимата е смрази-
ла жилите ми и мразът е нахапал пъпките ми, и бу-
рята е изпочупила клоните ми, тъй че няма да имам
никакви рози тази година.

— Една червена роза е всичко, което искам! — изви-
ка славият. — Само една червена роза! Няма ли на-

чин, по който бих могъл да я получа?

— Има начин — отговори храстът, — но той е толкова ужасен, че не смея да ти го кажа.

— Кажи ми го — рече славеят, — мене не ме е страх.

— Ако искаш червена роза — каза храстът, — можеш да я създадеш от музика на лунна светлина и да я обagriш с кръвта на собственото си сърце. Трябва да ми пееш с гърди, опрени на мой шип. Трябва да ми пееш цяла нощ, а шипът да проникне дълбоко в сърцето ти и кръвта на твоя живот да потече в моите жили и да стане моя!

— Смъртта е голяма цена за една червена роза — извика славеят, — животът е много скъп за всички. Приятно е да седиш в зелената гора, да гледаш слънцето в неговата колесница от злато и луната в нейната колесница от бисер. Сладък е дъхът на глогината и сладки са сините камбанки, които се таят в долината, и изтравничето, което цъфти по хълмовете. Но все пак любовта е по-силна от живота, а какво представлява сърцето на една птичка, сравнено със сърцето на човека?

И той разпери кафявите си крила за полет и се зарея във въздуха. Той се понесе като сянка през градината и като сянка преплува над горичката. Младият студент още лежеше на тревата, където го беше оставил, и сълзите все още не бяха изсъхнали в прекрасните му очи.

— Бъди щастлив! — провикна се славеят. — Бъди щастлив! Ти ще получиш своята червена роза. Аз ще я създам от музика на лунна светлина и ще я обagri с кръвта на собственото си сърце. Единственото, което искам от тебе в замяна, е да бъдеш верен в любовта, защото любовта е по-мъдра от философията, при все че философията е мъдра, и по-могъ-

---

ща от властта, при все че властта е могъща. Пла-
меноцветни са нейните крила и цвета на пламък
има снагата ѝ. Устните ѝ са сладки като мед, а дъ-
хът ѝ е като дъх на тамян.

Студентът вдигна очи от тревата и се послуша, но
не можа да разбере какво му казваше славеят, защо-
то знаеше само това, което е писано в книгите.

Но дъбът разбра и се натъжи, защото много обича-
ше славея, който си беше свил гнездо в клоните му.

— Изпей ми една последна песен — пошушна той. —
Много ще ми е самотно, когато ме напуснеш.

Тогава славеят запя на дъба и гласът му звучеше
като вода, бълболеща от сребърно гърне.

Когато той свърши песента си, студентът стана и
извади бележник и оловен молив от джоба.

— Има форма — каза си той, докато се връщаше
през горичката, — това не може да му се отрече;
но има ли чувство? Боя се, че няма. Всъщност той е
като повечето хора на изкуството: целият е изтъ-
кан от стил, но без всякаква искреност. Не би се по-
жертвувал за някой друг. Той мисли само за музика, а
всички знаят, че изкуството е себелюбиво. И все пак
трябва да се признае, че има красиви нотки в гласа
му. Колко жалко, че те не означават нищо, нито има
от тях някаква практическа полза! — И той влезе в
своята стая, легна на тесния си одър, замисли се за
любовта и след малко заспа.

А когато луната изгря на небето, славеят отлетя
при розовия храст и опря гърди на един шип. Цяла
нощ той пя с гърди, опрени на шипа, и студената
кристална луна се наведе надолу и се заслуша. Цяла
нощ той пя и шипът се забиваше все по-дълбоко и
по-дълбоко в гърдите му и кръвта на неговия живот
изтичаше от него. Първо той пееше за раждането

на любовта в сърцето на момче и момиче. И върху най-горното клонче на розовия храст разцъфтяваше великолепенна роза, листче след листче, както една песен следваше друга. Бледа беше тя отначало, както мъглата, която виси над реката, бледа като стъпките на утрото и сребриста като крилата на зората. Като отражение на роза в сребърно огледало, като отражение на роза във водна повърхност — такава беше розата, която разцъфтяваше върху най-горното клонче на храста.

Но храстът извика на славей да се притисне по-силно към шипа.

— Притисни се по-силно, малко славейче — извика храстът, — или денят ще дойде, преди розата да е готова.

Тогава славейт се притисна по-силно към шипа и все по-звучна и по-звучна взе да става неговата песен, защото той пееше за раждането на мъката от душите на мъж, и девойка.

И нежна сянка от руменина се разля в листенцата на розата, като руменината по лицето на жениха, когато целува устните на невестата. Ала шипът все още не беше стигнал неговото сърце, затова й сърцето на розата оставаше бяло, защото само кръвта на славей може да обагри сърцето на една роза.

И храстът извика на славей да се притисне по-силно към шипа.

— Притисни се по-силно, малко славейче — извика храстът, — защото денят ще дойде, преди розата да е готова.

Тогава славейт се притисна по-силно към шипа, шипът допря неговото сърце и жесток пристъп от болка го прониза от глава до крака. Все по-люта и

по-люта беше болката и все по-буйна и по-буйна ставаше неговата песен, защото той пееше за любовта, която постига съвършенство чрез смъртта, за любовта, която не умира и в гроба.

И великолепната роза стана червена като изгрева на източното небе. Червен бе венецът от листенца и червено като рубин беше сърцето.

Но гласът на славея започна да глъхне, крилцата му запляскаха и пелена се спусна пред неговите очи. Все повече глъхнеше песента му и той усети нещо да го задавя в гърлото.

Тогава от него се изтръгна още един сетен изблик на музика. Бялата луна го чу, забрави зората и се спря в небето. Червената роза го чу, потрепера цялата от възторг и разтвори листенца на студения утринен въздух. Ехото го отнесе към синкавите гънки в планините и изтръгна пастирите от техните сънища. Той премина през тръстиките на реката и те предадоха неговия отглас чак до морето.

— Виж, виж! — извика храстът. — Розата е вече готова!

Но славеят не му отговори, защото лежеше мъртъв във високата трева с шипа в сърцето.

А по пладне студентът отвори прозореца и погледна навън.

— Я, какъв чуден късмет! — възкликна той. — Ето червена роза! Никога в живота си не съм виждал друга като нея! Тя е тъй хубава, че положително трябва да има дълго латинско име. — И той се наведе ѝ я откъсна. След това си сложи шашката и изтича към дома на професора с розата в ръка.

Дъщерята на професора седеше на входа и навиваше синя коприна на чекрък, а нейното кученце лежеше в краката ѝ.

Стефани Докузова 5“Г”клас

Преслав Димитров 6“Б“клас

— Ти ми каза, че ще танцуваш с мен, ако ти донеса червена роза — извика студентът. — Ето най-червената роза на света. Ти ще я носиш довечера до сърцето си и когато танцуваме заедно, тя ще ти разказва колко те обичам.

Но момичето се навъси.

— Страхувам се, че няма да отива на роклята ми — отвърна то, — пък и племенникът на шамбелана ми изпрати няколко истински скъпоценни камъни, а всеки знае, че скъпоценните камъни струват много повече от цветята.

— Честна дума, ти си много неблагодарна! — каза ядно студентът и захвърли розата на улицата, където тя падна в канавката и една каруца я смачка с колелото си.

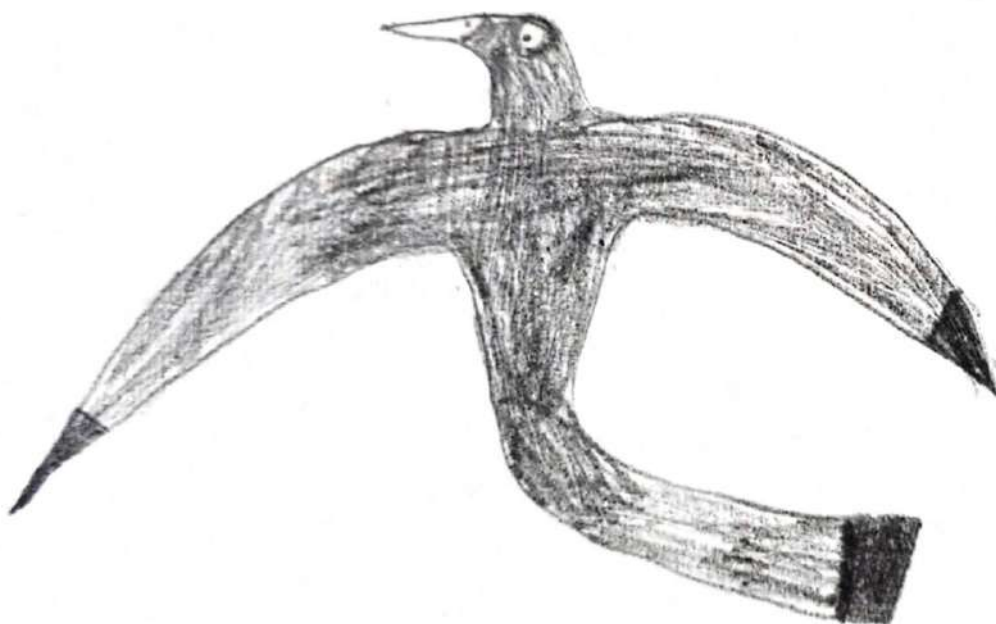
— Неблагодарна ли? — отвърна момичето. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Ти пък си много груб, и в края на краищата кой си ти? Само някакъв си студент! Ами че аз не вярвам да имаш дори и сребърни закопчалки на обувките си, както племенникът на шамбелана! — И то стана от стола и влезе вътре.

— Колко глупаво нещо е любовта! — рече студентът, когато си тръгна. — Тя не е и наполовина така полезна, както логиката, защото нищо не доказва, винаги разправя неща, които няма да станат, и те кара да вярваш в неща, които не са верни. Всъщност тя е съвсем непрактична, а понеже в нашия век да бъдеш практичен значи всичко, аз ще се върна към философията и ще изучавам метафизика.

И той се върна в стаята си, издърпа голяма прашна книга и седна да чете.

Иван Георгиев 5“В” клас

Цитати от “Джонатан Ливингстън Чайката”
- Ричард Бах

**За да летиш бързо като мисълта до където и да
било... трябва да започнеш с мисълта, че вече си
пристигнал...**

Александра Димитрова 6“Б” клас

Светослав Парашкевов 5“В” клас

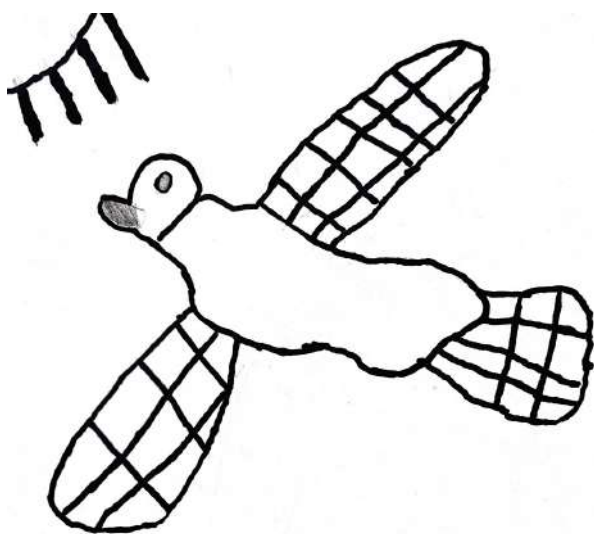
Ти ще започнеш да докосваш небето... в мига, в който се докоснеш до свършената скорост. И това не означава да летиш с хиляди километри в час или с милиони, или със скоростта на светлината. Защото всяко число е граница, а свършенството няма граници. Свършената скорост... означава да си там

Даяна Николова 5“А” клас

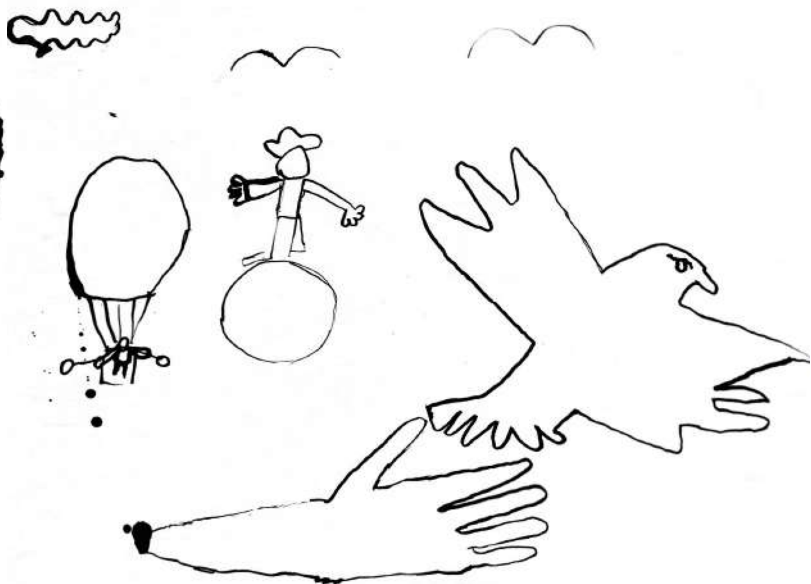

„Повечето чайки не си дават труда да научат за летенето нищо друго, освен най-простото — как да се вдигнат от брега, за да си намерят храна и как да се върнат обратно. За тях важното е храната, а не летенето. За тази чайка обаче по-важно беше летенето. Най-много от всичко на света Джонатан Ливингстън Чайката обичаше да лети.“

Габриел Бързашки 5“Б“клас

Александър Нанков 7“Г“клас

Момчил Павлов 5"Д" клас

Всичко това е толкова е безсмислено, рече си той и нарочно подхвърли трудно извоюваната рибка на една прегладняла стара чайка, която го гонеше. Можех да използвам цялото това време, за да се уча да летя. Имам да уча още толкова много неща!"

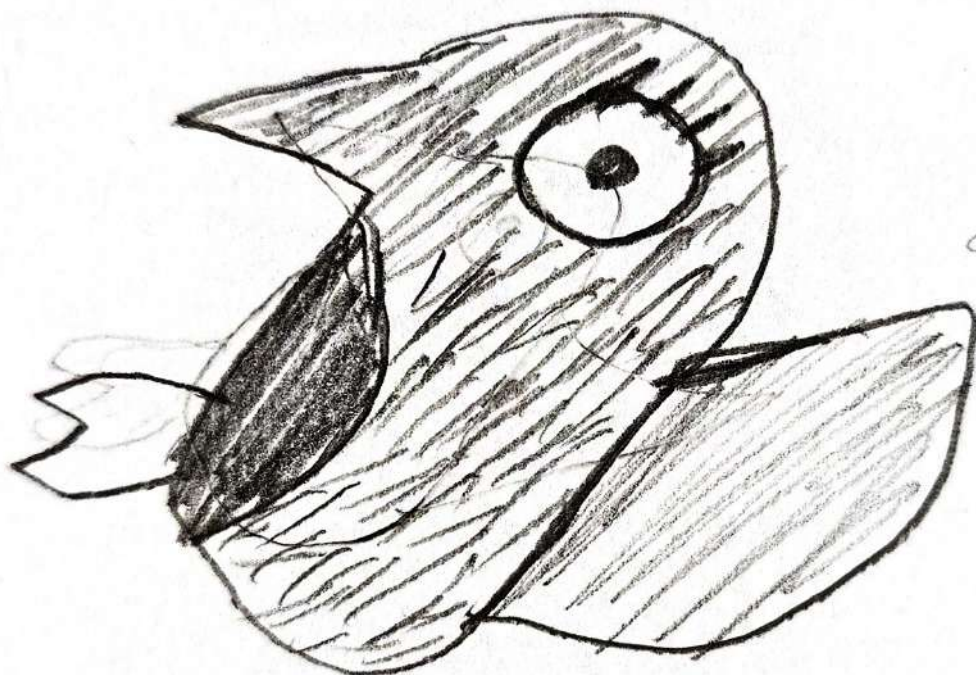
Божидар Марчев 7"В" клас

Йордан Радичков. Ние, врабчетата

“Трудните уроци са по-мъдри и по-благодарни за човека от лесните — това сам съм го изпитал и го знам от опит. Лесният урок се усвоява с леснина и от него почти нищо не научавате. Трудният урок иска много пот, но пък като усвоите урока за цял живот ще ви държи влага.”

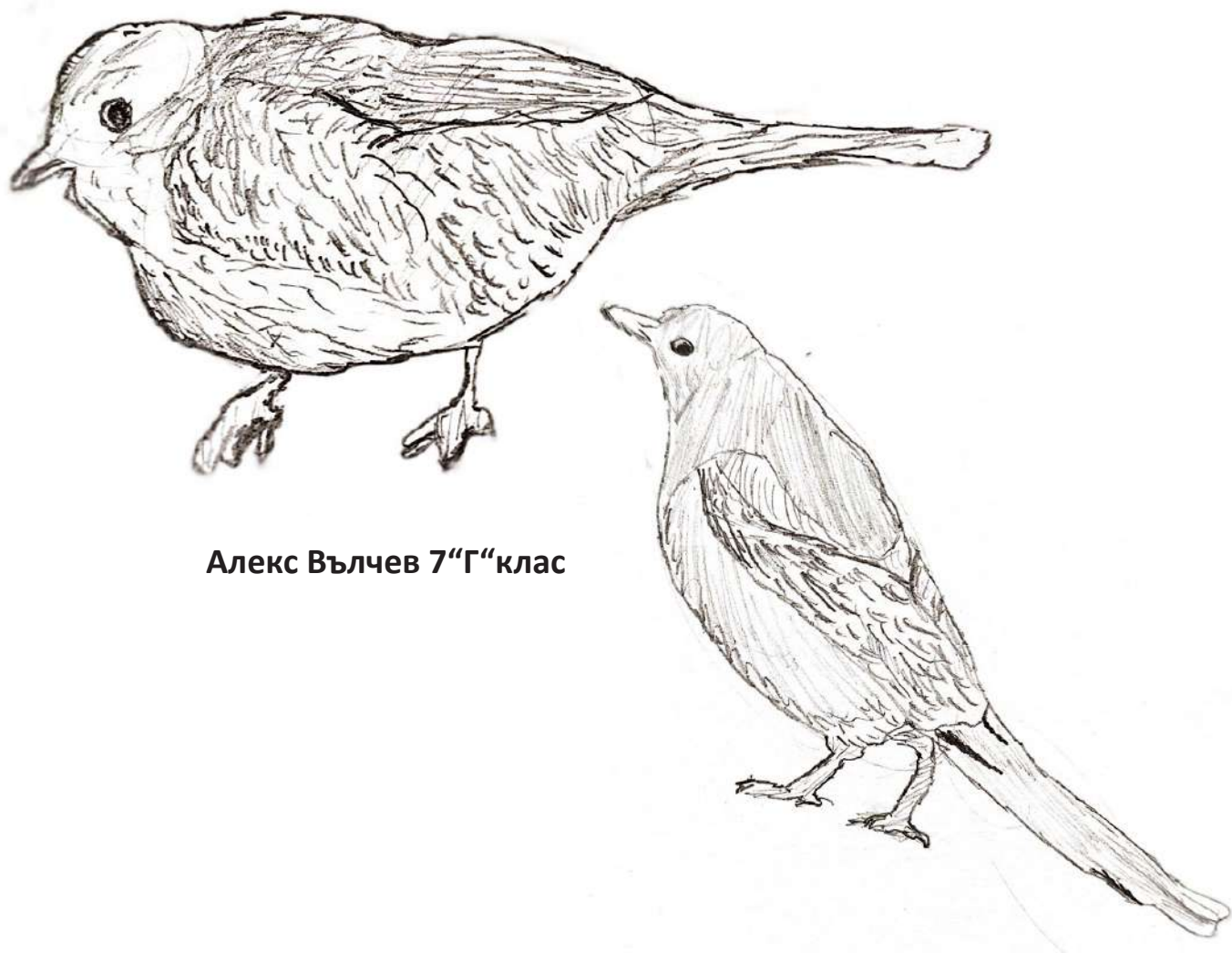

Роксана Чакалова 7“А”клас

“На тоя свят всичко с труд се постига. Слушал съм мнозина да казват за някого, че си живее като птичка божия, никакви грижи, никакви ядове, никаква работа, ами си хвърка по цял ден и си тананика. Веднага трябва да ви кажа, че това не е истина. Преди още да е изгряло слънцето, ние тръгваме на работа, трепем се през целия ден да намерим храна, а кога запролети, почваме да правим гнездата си, да отглеждаме челяд, да я учим да хвърчи и т.н., и т.н. Да си призная, вечер, когато се прибирам, едва махам крилата си — толкова много съм уморен...”

“Аз лично съм проверил в дългите си пътешествия и мога да ви препоръчам, когато тръгнете някъде на път — а човек е винаги на път, — да вземате със себе си и по някоя песен, да видите колко по-леко се пътува. Ако хвърчиш, песента също хвърчи с тебе, ако тръгнеш да се разхождаш из ливадата, песента също се разхожда и ти прави най-приятна компания.”

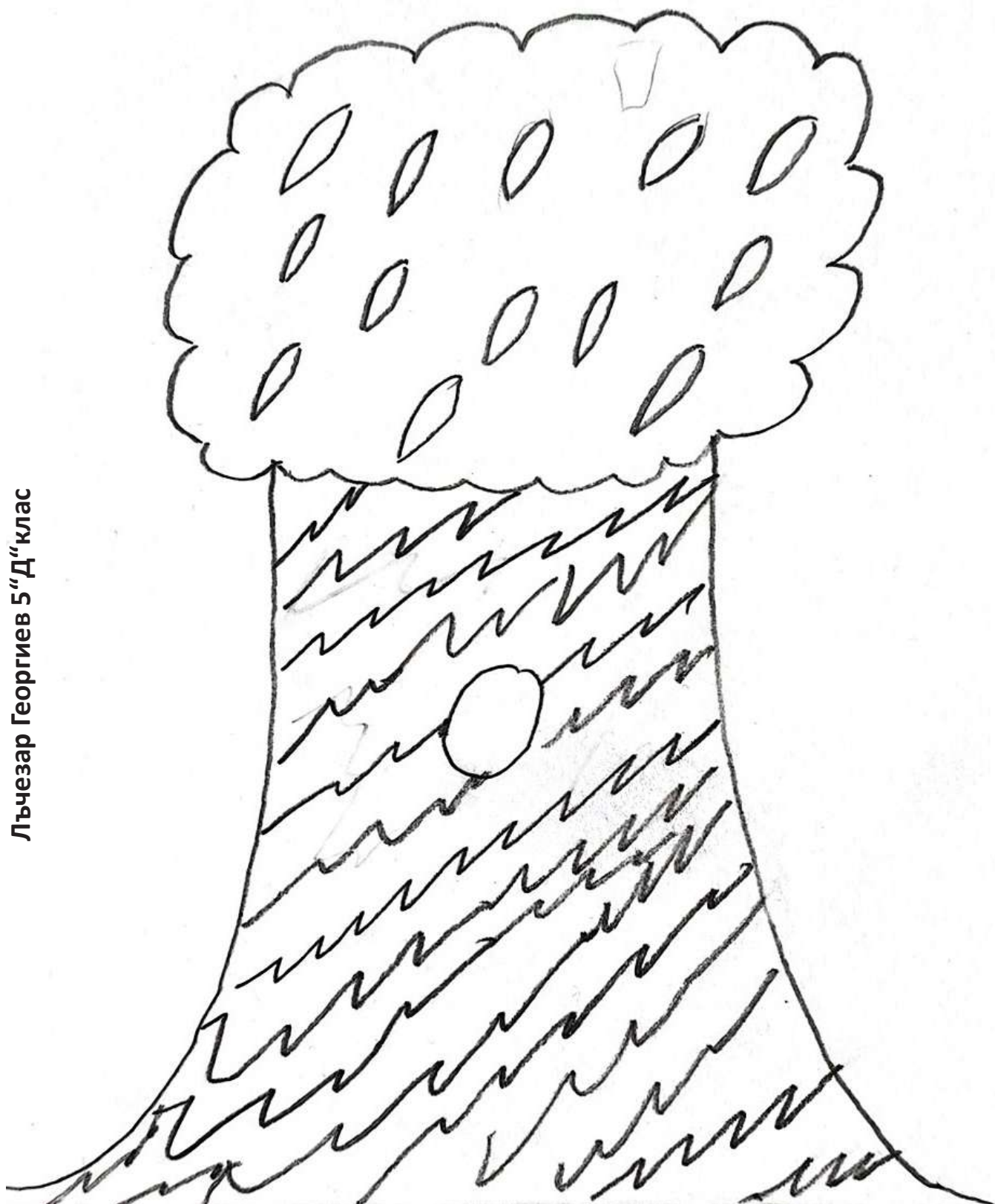
Алекс Вълчев 7“Г”клас

“Ние, врабчетата, може и да загиваме, но перушината ни остава жива по земята. Всички птици измират, а хората събират перушината им, пълнят своите възглавници, защото как иначе хората биха летели нощем, насън, ако не спеха върху птича перушина! ... И самата перушина спи и сънува старите си полети.”

...свят, в който съдбата на врабчето и тази на човек може да бъде решена в мигане на котешко око, това е истинската мярка за време. - Абрахам Вергезе

Лъчезар Георгиев 5 "Д" клас

..и освен този копнеж, вярата, че животът не трябва да остава стена от гняв, че може да бъде пълен и с красиви моменти, които просто изглежда пристигат с птиците. - Санджив Сахота

„Не отнемайте на човека представата за прекрасното, защото е по-потребна от хляба, тъй като пази в себе си извора на надеждите и без нея сме скотоподобни от алчност и земни блага.“ – Емилиян Станев

Йоана Бъчева 6“А“клас

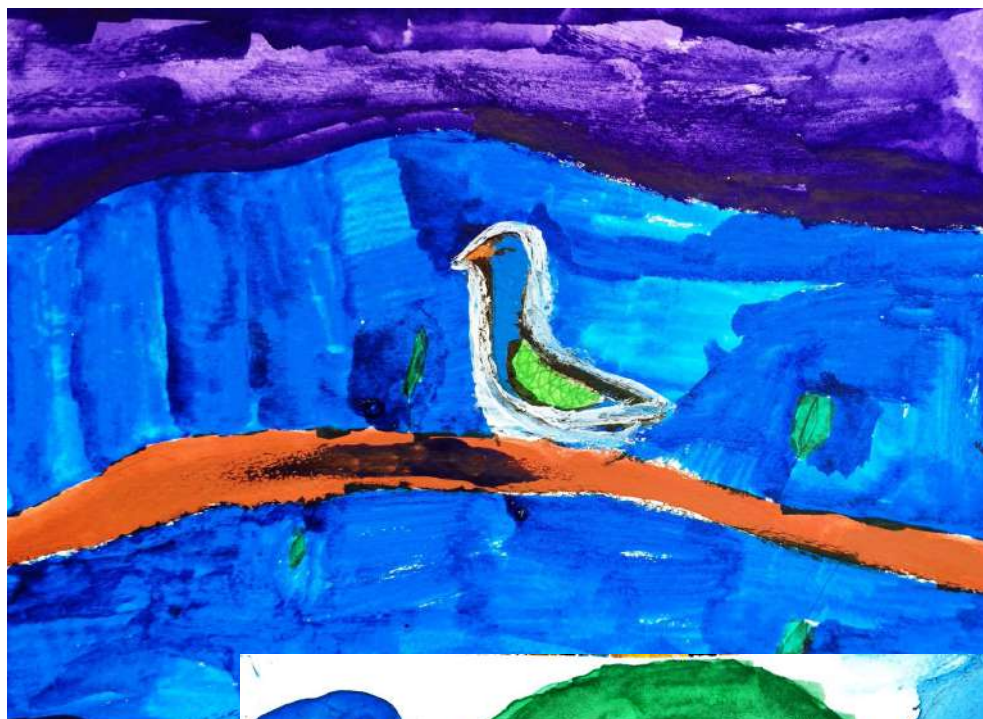
Александър Христофоров 6“А“клас

Божидара Стефанова 7“В“клас

Виктория Николова 6“Г“клас

Кристиан Иванов 5“Г” клас

Пламен Лиров 5“Г” клас

Слав Кирилов 5“Г” клас

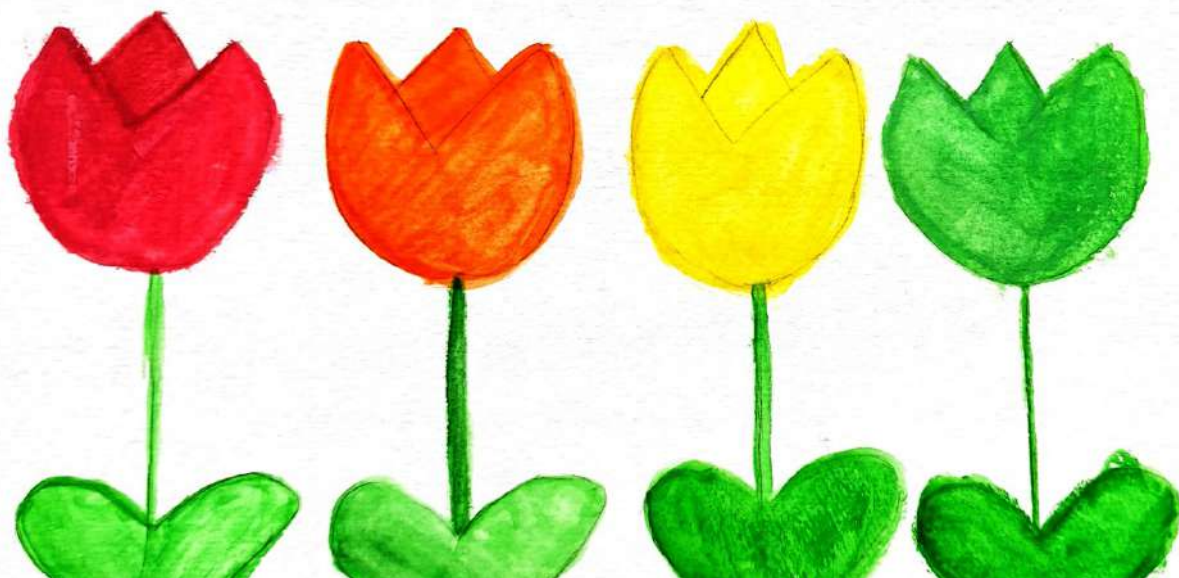
Виктория Василева 6 "А" клас

Ясмина Русева 5 "Б" клас

Магдалена Иванова 5“Б“клас

ПРОЛЕТ ИДЕ. Елин Пелин

Пролет иде. Хубавицата пролет иде. Дроздовете пристигнаха и запяха:

– Гответе се за пролетта! Гответе се да я посрещнем както трябва. Тя ни носи цветя и песни. На горите, на полята тя носи хубава зелена премяна!

Ето тая песен стряска всичко. Слънцето събужда от сладък сън заспалите в земята семенца. Малките пъпки разхвърлят топлата си покривка, дето хубави зелени листа свито са спали и сънували пролетта.

Велина Вътева 5“Б“клас

Виктор Георгиев 6“А“ клас

Млади пеперуди тичат при рисувача, за да им изпише и нашари крилете, за да имат очи да се явят пред цветята. Трудлюбивите и пъргави пчелици кърпят у шивача де що има скъсано по крилцата им.

Осата остри жилото си у точиларя.

Щурецът си готви нова свирка, скакалецът лъска с чиста вакса люспите и рогцата си, за да свети в зелената трева, да лъщи като огледало.

А дроздовете все по-силно пеят:

– Бързайте!... Пролетта иде!...

Ивайло Ванъов 6“А“ клас

Еманйела Димित्रова 7“Б“

Румяна Георгиева 7“Б“ клас

Слави Партенов 7“Б“ клас

Лазара Лазарова 6“Б“клас

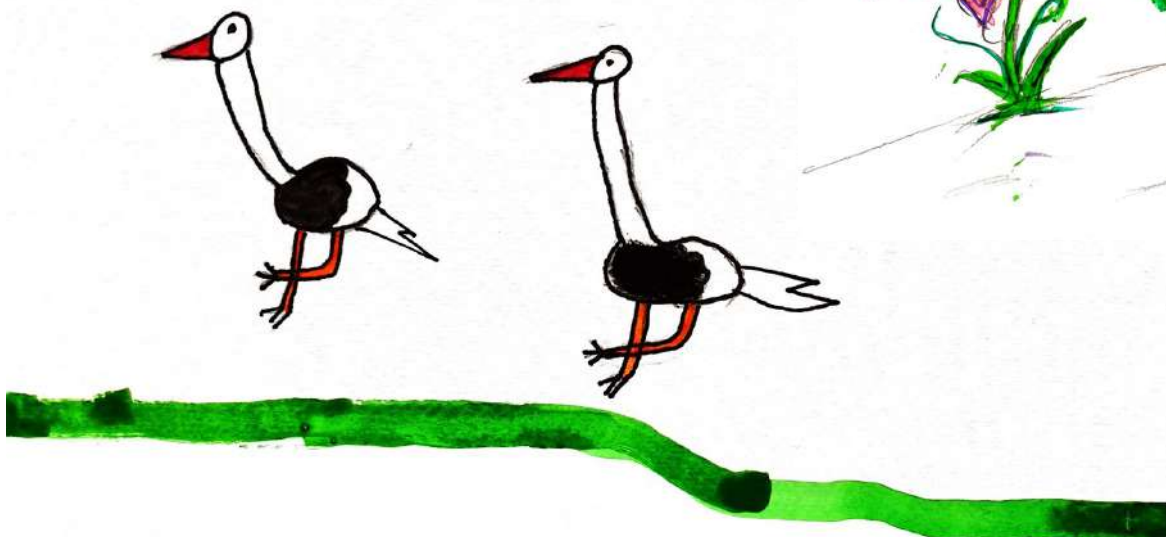
Виктория Станкова 6“Б“клас

Деа Карабашева 5“Б“клас

Любослав Ангелов 5“Б“клас

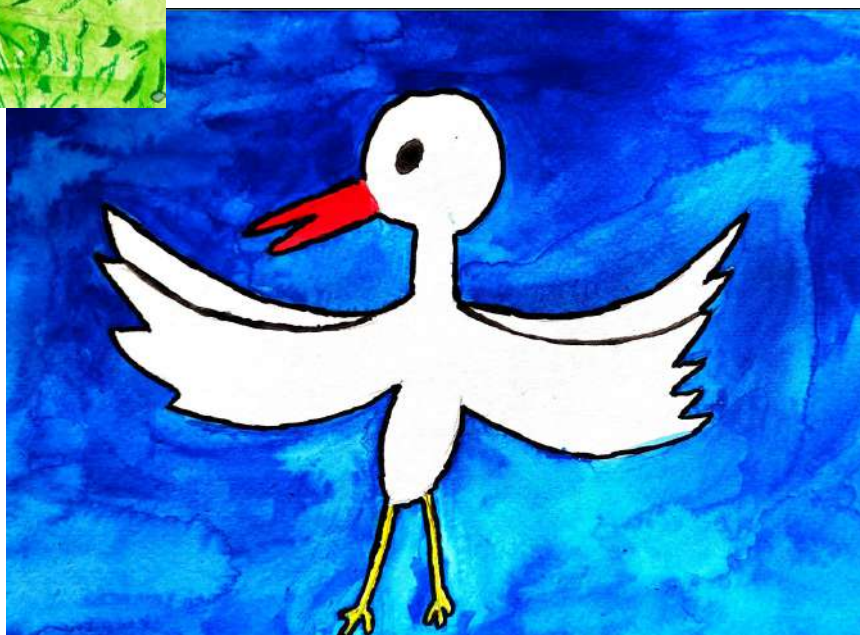

Даниел Борисов 6 "А" клас

Виктор Ангелов 6 "А" клас

Йоана Александрова 6 "А" клас

Джулиана Пацева 6 „Б“ клас

Денислава Борисова 5“Г“ клас

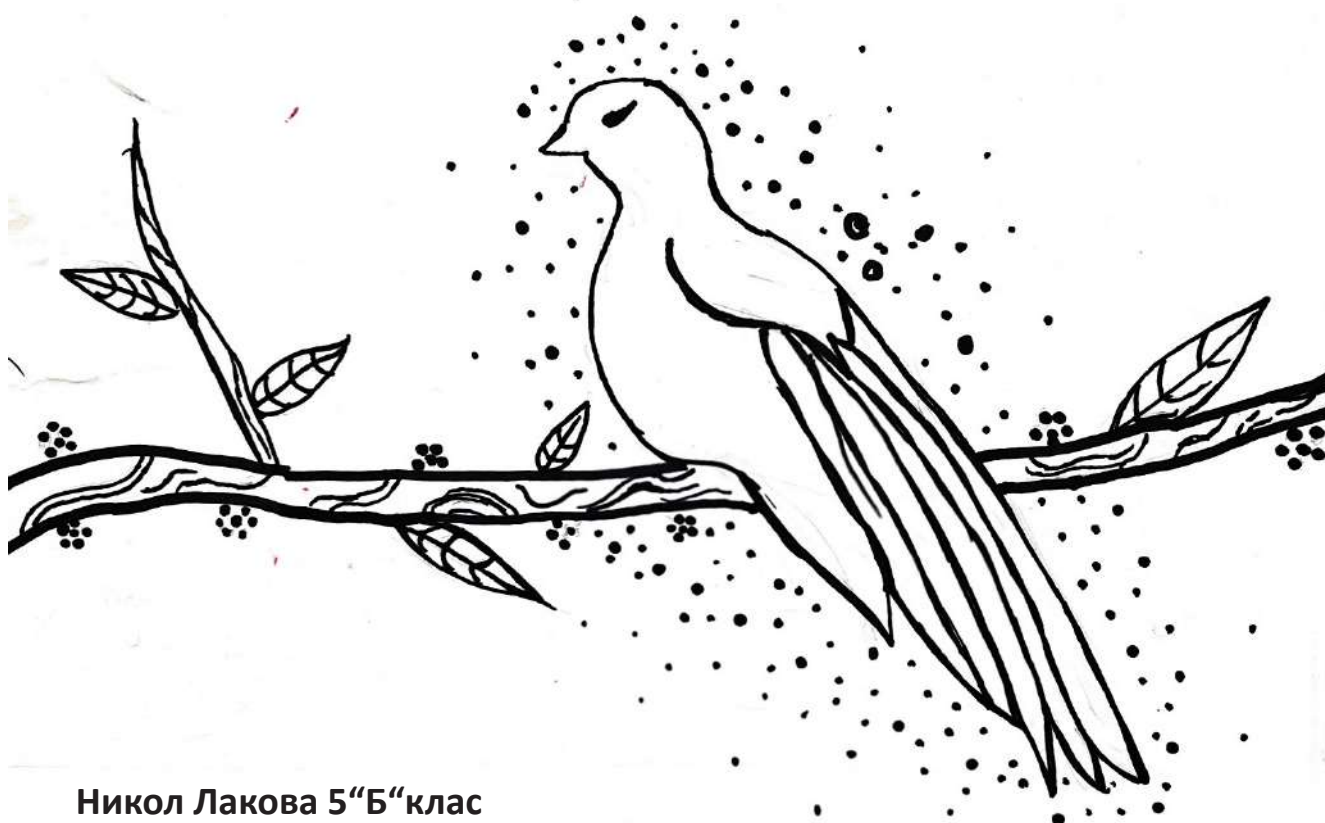
Лазара Лазарова 6“Б“ клас

Царина Господинова 5“В” клас

“Пролетта е полудяла, бръмчат пчели, из въздуха се носят миризми без имена, сякаш светът току-що е създаден, без минало, без бъдеще, свят в цялата му невинност отпреди летоброенето.” – “Физика на тъгата”, Георги Господинов

Никол Лакова 5“Б” клас

Йоана Александрова 6“А“клас

Стефани Емилова 5“Г“клас

Моника Павлова 5“Г“клас

Виктория Михайлова 5“Д” клас

Светлин Тошев 5“Г” клас

Станислава Русева 5“Г“ клас

Мартин Трифонов 5“Д“ клас

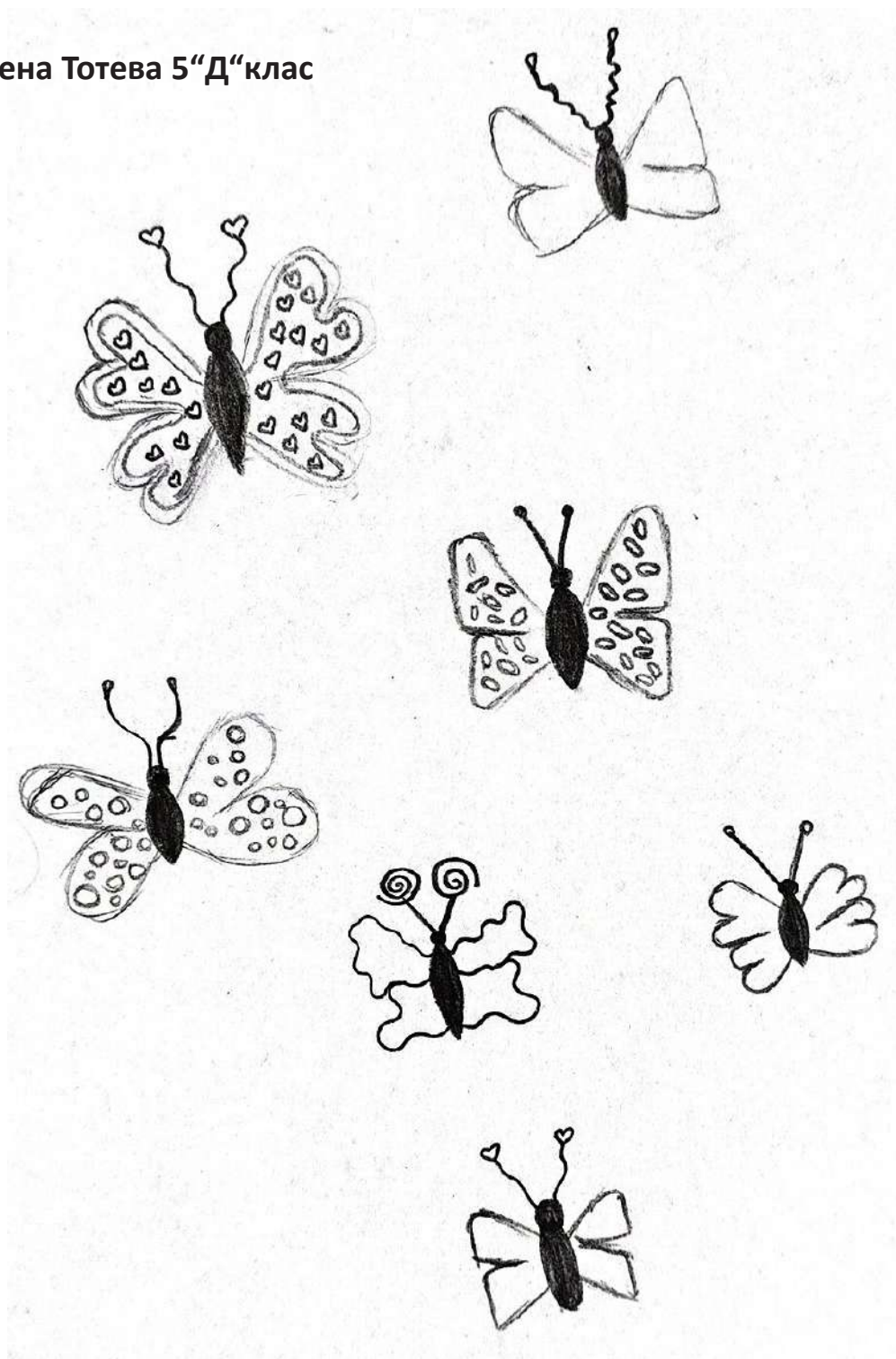
Виктория Дикова 7“А“ клас

...и освен този копнеж, вярата, че животът не трябва да остава стена от гняв, че може да бъде пълен и с красиви моменти, които просто изглежда пристигат с птиците. - Санджив Сахота

Георги Георгиев 7“А“ клас

Наистина човекът е най-странното същество на света - прошепна. - Би искал да лети като орел, но няма неговите крила. Би искал да има силата на лъв, но няма неговите лапи. Колко ужасно несъвършен си го създал, господарю! И за наказание си му дал разум, силата да съзнава собствената си безпомощност. -
Владимир Бартол

БУХАЛ – Любопитно

Бухалът е символ на дълголетие, мъдростта, знанието и ерудицията, разсейващи мрака на невежеството. Счита се, че помага на притежателя си да предвижда бъдещето и да види всичко невидимо за човешките очи. Бухалът се смята и за мощен символ на богатството.

Петя Милкова 7“А“клас

Калина Георгиева 7“А“клас

Виктор Минков 7“Г“клас

Папагал

Заради странната и обезпокоителна способност да имитират човешка реч, папагалите често символизи-
рат красноречие.

Цветомир Веселинов 7“Г“клас

Георги Патришков 7“А“клас

Габриела Цветанова 7“Г“клас

Александър Иванов 7“Г“клас

Павел Любенов 7“Г“клас

ДЖЕРИЕС АВАД

Уловената птица

Един мъж уловил птица, а тя му проговорила:

–Е - Господине, в живота си сте изяли толкова крави и овце, а все още сте гладен. Малкото месце по моите кости едва ли ще ви засити. Ако ме пуснете на свобода, ще ви дам три мъдри съвета. Първият ще кажа, докато съм на ръката ви, вторият от покрива на къщата, а третият от върха на онова дърво. Мъжът се съгласил. Освободил птицата и тя кацнала на ръката му. Първи съвет:

–Не вярвай на абсурдни обещания, независимо кой ти ги казва.

Птицата излетяла и кацнала на покрива:

–Втори съвет: не тъгувай за миналото. Не можеш да го върнеш. Между другото добавила птицата, В моето тяло е скрита огромна перла с тегло колкото десет медни монети. Тя трябваше да е наследство за теб и за децата ти, но ето че не стана. Можеше да си притежател на най-голямата перла в света, но ти пропусна шанса си.

Мъжът заплакал като дете.

–Не ти ли казах да не съжаляваш за миналото? рекла птицата. А също и да не вярваш на абсурдни неща? Та аз цялата тежа по-малко от десет медни моменти. Как бих могла да побера в себе си толкова тежка перла?

Мъжът започнал да идва на себе си и попитал:

–Добре. А съвет номер три?

–Да. Ти толкова добре се възползва от първите два! Не давайте съвети на хора, които няма да ги оценят.

Не хвърляйте усилия на вятъра за неща, които не могат да бъдат поправени.

Сияна Богданова 5“А”клас

Полина Монова 7“Б”клас

То е в ръцете ви

Живяла някога една мъдра сляпа старица. Тя била дъщеря на роби и къщурката ѝ се намирала извън града. Мъдростта ѝ била добре позната, а славата ѝ се носела надлъж и нашир. Един ден пакостливи младежи решили да скроят на старицата номер. Отишли при нея, а единият я попитал:

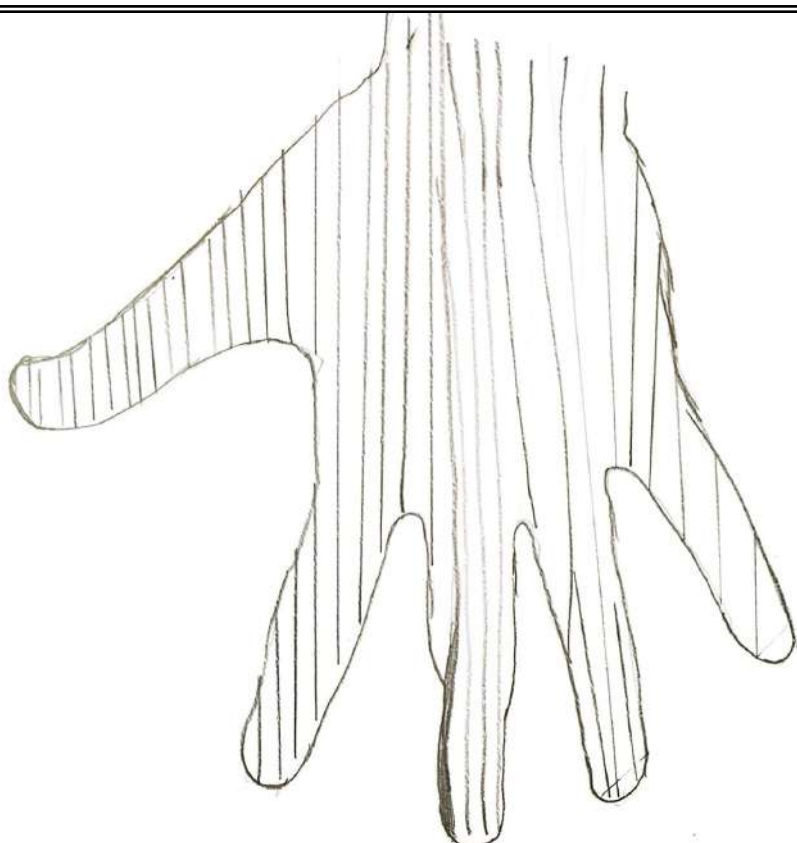
–Стара жено, аз държа в ръката си птиче. Кажи дали е живо, или мъртво. Жената не отговорила, защото не можела да види нито тях, нито какво държат в ръцете си.

Тогава те повторили въпроса си:

- Живо ли е птичето, или мъртво?

Мълчанието било нейният отговор. Тя се замислила, защото прозряла намеренията им. Ако кажела, че птичето е живо, те щели да го стиснат до смърт, за да докажат, че не е познала. А ако кажела, че птичето е

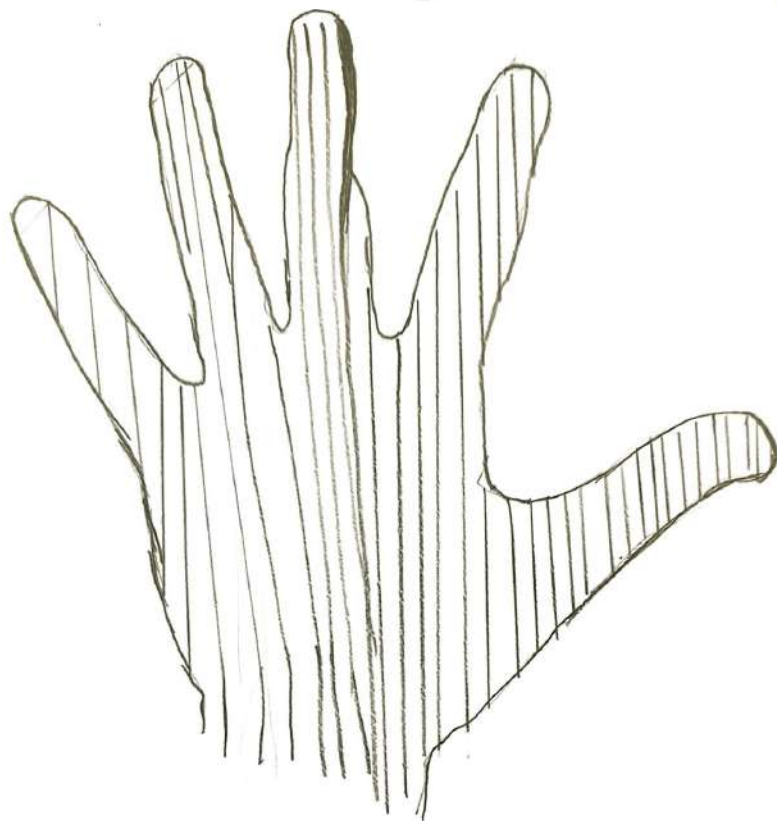
мъртво, щели просто да го пуснат да излети от ръцете им. Старицата мислила дълго, а младежите започнали да се кикотят, щастливи, че са я хванали натясно. Накрая жената казала спокойно, но твърдо:
-Не знам дали птичето в ръцете ви е живо, ил мъртво, но знам, че то е в ръцете ви. То е в ръцете ви.

Камен Къдрийски 6“В“ клас

Николай Филипов 7“Б“ клас

Камен Къдрийски 6“В“ клас

Думите са като пера, разпилени от вятъра

Е дин ден млада жена обидила най-добрата си приятелка, като се държала неучтиво и грубо с нея. Тя веднага съжалила за постъпката си, но било прекалено късно. Приятелката ѝ не желала да ѝ прости. Каквото и да опитвала младата жена, усилията ѝ били напразни. В стремежа си да поправи стореното тя отишла при най-възрастния и мъдър мъж в града за съвет. Старецът я изслушал търпеливо, за да разбере колко сериозна е младата жена и колко силно иска да ѝ бъде простено. Той ѝ обяснил, че понякога, за да поправим грешките си, трябва да положим наистина големи усилия. Затова я попитал: „На какво си готова, за да изкупиш вината си?“ Отговорът бил: „На всичко“. Като чул горестните ѝ вопли, старецът усетил колко е голямо отчаянието ѝ и осъзнал, че трябва да ѝ

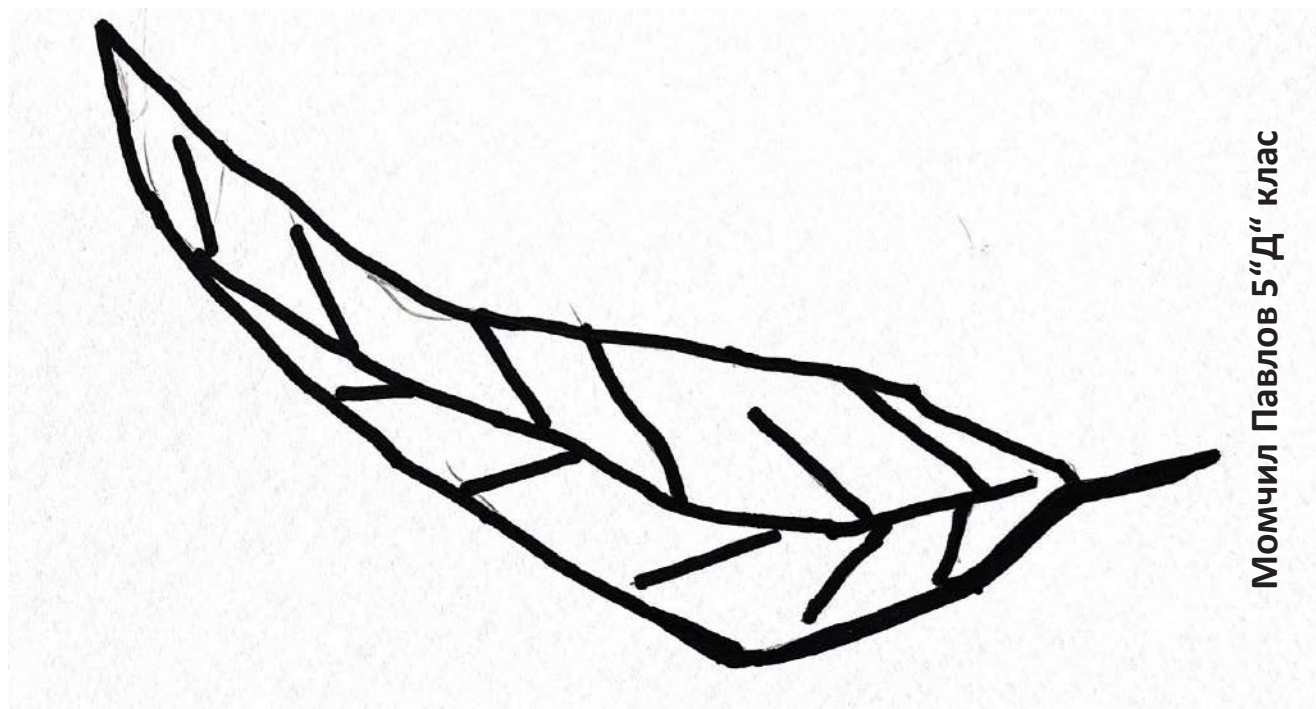
помогне не само да разреши проблема, но и да промени характера си. Две неща са нужни, за да постигнем желаната промяна - казал той. Първото е доста трудно. Вземи най-големите си възглавници с птичи пух и пробий малка дупка във всяка от тях. После, преди да изгрее слънцето, остави по едно перо на прага на всяка къща в града. Когато свършиш, се върни при мен. Тогава ще ти кажа каква е втората ти задача. Младата жена се забързала към къщи, за да изпълни заръката, макар че ѝ било мъчно за възглавниците, понеже били доста скъпи. Цяла нощ бродела в студа от врата на врата и внимавала да не пропусне някоя. Пръстите ѝ замръзнали, а острият вятър пълнел очите и със сълзи. Тя тичала през тъмните улици, щастлива, че има нещо, което ѝ помогне да върне доверието на приятелката

си. Когато небето започнало да просветлява, тя оставила последното перо. На изгрев слънце жената се върнала при стареца. Била изтощена, но щастлива, че усилията ѝ ще бъдат възнаградени. Възглавниците са празни. Пред прага на всеки дом оставих по едно перо. - Сега - казал ѝ старецът се върни и отново напълни възглавниците с перата. Тогава всичко ще бъде както преди.

Жената била потресена от чутото. Това е невъзможно! Вятърът отнасяше всяко перце в момента, в който го оставях пред къщата! Ти не ми каза, че ще трябва да събирам перцата обратно! Ако това е втората задача, то тя е неизпълнима и нищо няма да бъде както преди! - Права си - казал старецът. Никога не забравяй, че всяка от думите ти е като перо, отнесено от вятъра. Веднъж изречена, никакво усилие, независимо колко е сериозно и колко дълбоко от сърцето ти идва, не може да я върне обратно. Подбирайте думите си добре и мислете, преди да ги изречете, особено пред онези хора, които истински обичате.

Момчил Павлов 5“Д” клас

Пилето

Имало едно време голям планински склон, на него - орлово гнездо, а в гнездото - четири яйца. Един ден станало земетресение и едно от яйцата се търкулнало надолу по планинския склон и стигнало до ферма за птици. Кокошките решили да се погрижат за яйцето и една от тях се съгласила да го измъти. Минало време и от яйцето се излюпило красиво орле.

За жалост обаче било отгледано като пиле. И скоро самото то повярвало, че е такова. Обичало дома и семейството си, но духът му жадувал за още нещо.

Един ден, докато си играело във фермата, орлето погледнало към небето и видяло няколко силни орли да се реят високо-високо. О, казало то, колко много искам да се рея като тези птици. Другите пилета се затъркаляли по земята от смях.

– Няма как да стане. Ти си пиле, а пилетата не могат да летят. Орлето продължило да гледа към своите истински роднини, мечтаейки да бъде с тях. Но всеки път, когато заговорело за мечтата си, другите му се присмивали. И така, орелът се научил да вярва в това, което му казвали. Минало време, той спрял да мечтае и продължил да живее живота си като пиле. До момента, в който умрял.

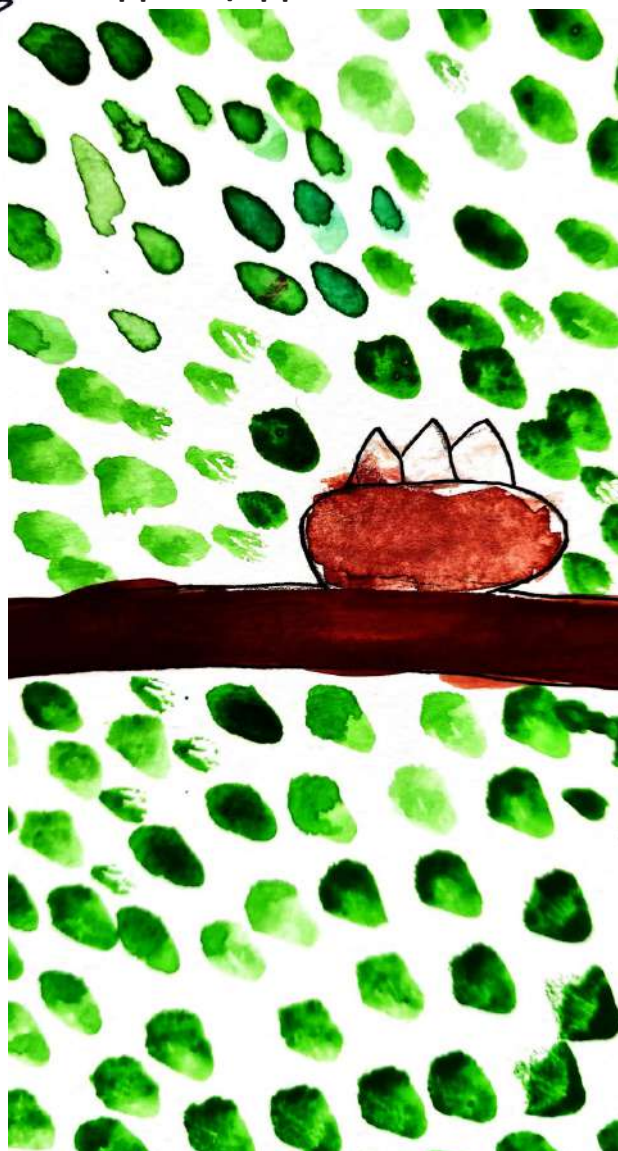
Човек става такъв, какъвто вярва, че ще стане. Ако мечтаеш да си орел, следвай мечтите си, а не слушай какво ти казват кокошките.

Цветислава Димитрова 6“Б“клас

Деница Данева 5“А“клас

Ивана Бекярска 6“Г“клас

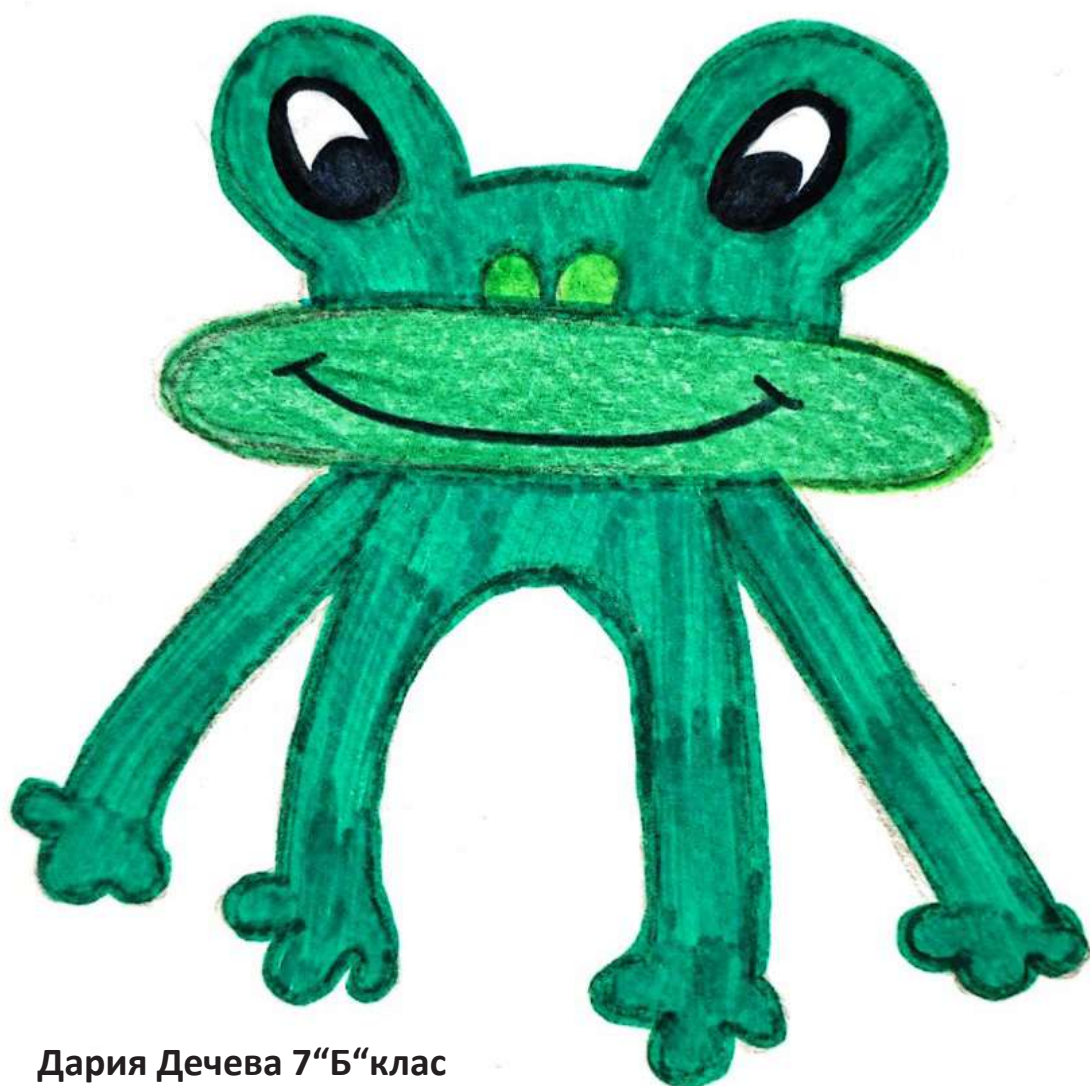
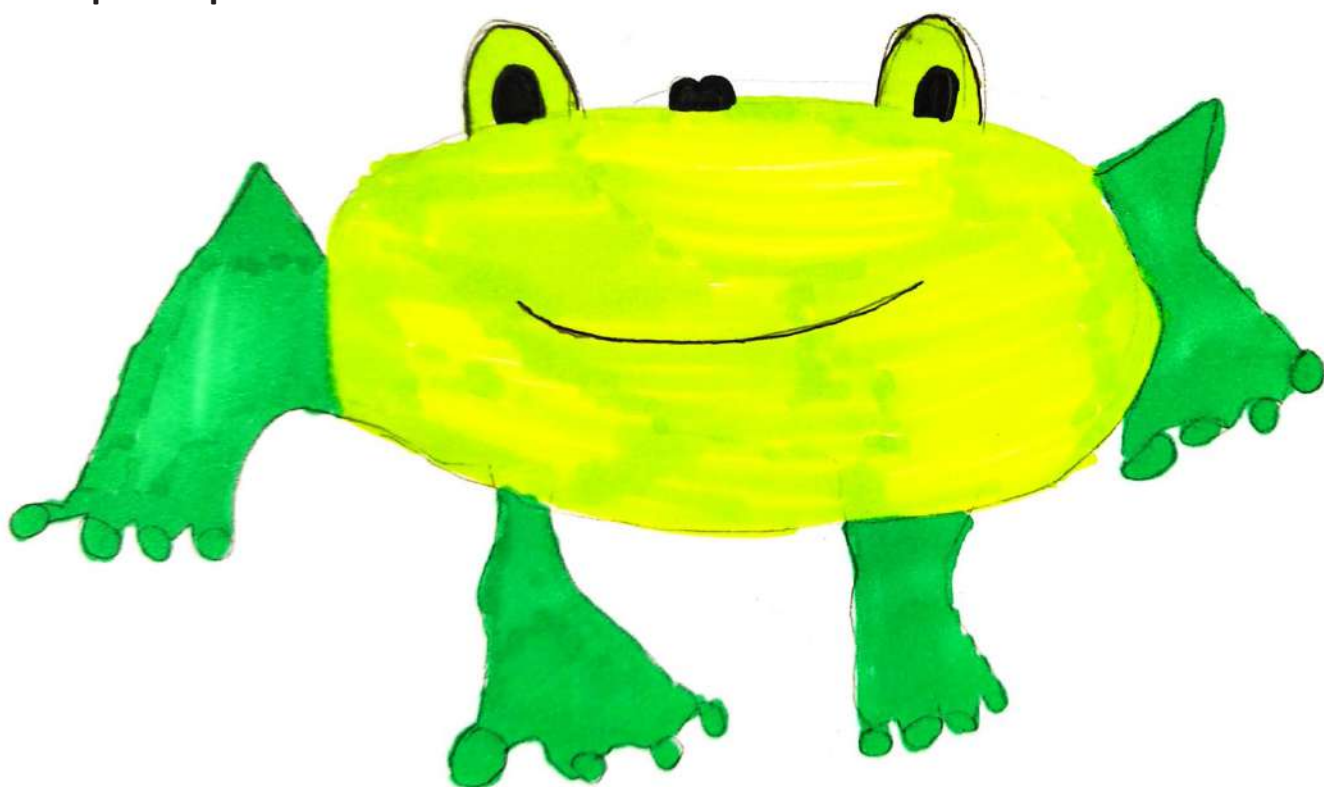

Александър Стоянов 6“Б“клас

Мария Партенова 7“Б“клас

Дария Дечева 7“Б“клас

Две жаби

Група жаби подскачали из гората, но внезапно две от тях паднали в една дупка. Като видели колко е дълбока, другите решили, че с двете несчастни жаби е свършено. Пострадалите обаче не искали да се предават толкова лесно и с всички сили се опитвали да изскочат от дупката. Останалите жаби ги гледали и не преставали да коментират, че усилията им са напразни. Накрая едната жаба се обезкуражила от думите им, паднала долу и умряла. Другата обаче продължила да скача толкова силно, колкото можела. Останалите ѝ викали, че най-доброто, което може да направи, е просто да си остане в дупката и кротко да си умре. Но тя заподскачала още по-силно и най-накрая успяла да се измъкне от дупката. Когато другите я попитали не е ли чувала какво ѝ говорят, жабата им обяснила, че не е много добре със слуха и че през цялото време си мислела, че я окучават.

Тази история има две поуки:

1. Човешкото слово има силата да дава и отнема живот. Окуражителната дума може да помогне на някого, който се чувства зле, и да направи деня му по-хубав.
2. Обезсърчаващата дума, отправена към същия човек, може да го убие. Давайте живот на хората. Не подценявайте силата на думите. Всеки може да каже нещо, което да сломи човек в труден момент. Достоеен за уважение обаче е онзи, който окучава останалите.

КРАЛЯТ НА ПТИЦИТЕ

Жан дьо Бошер

Някога и птиците, като всички четириноги, били управлявани от лъва, но един ден започнали да недоволстват от неговата власт и решили да си изберат свой крал. Всичко започнало заради една идея на орела. Един ден кацнал да си почине на величествената скала близо до гнездото си. Наслаждавал се на ширналата се под него равнина, но внезапно мярнал лъва, дребен като мишка да се промъква зад едно изсъхнало дърво.

– Ах ти, земно същество! – казал си орелът с презрение. – Кой си ти, че да управляваш птиците! Да стоиш над нас, които се издигаме високо в простора пред лицето на самото слънце! Най-величественият всред всички птици трябва да стане крал и определено това съм аз!

С тези мисли в главата, орелът разтворил крила и полетял нагоре към синьото небе, а после стремително се спуснал към лъва и метнал пясък в очите му с пронизващ непокорен крясък. Така обявил птичия народ за независим. После разпратил глашатая навред да свикат всички птици, за да осъществи докрай плана си.

Неописуема вихрушка вдигнали с криле пернатите, когато пристигнали на птичето събрание! От тях небето страшно причерняло. Долу на земята животните решили, че се задава страховита буря и до едно се изпокрили по бърлогите и дупките си. От север, юг, от изток и от запад, над планини и равнини се стекли птици от всякакви породи и размери – от мъничко колибри до кондор и лешояд. Щраусът напуснал палещата равнина, където обичал да тича и приплясква глупаво с крилете си и понеже не можел

Василена Григорова 6“Б“клас

Елиз Ерол 5“В“клас

Ива Петрова 5“В” клас

Виктор Попов 5“Б” клас

да лети, хукнал към мястото на срещата. Долетели всички птици от тропическите ширини и заблещукали като живи диаманти по дърветата в зеленкавата горска светлина. Събрали се пингвините и морелетниците от арктическите ледове, долетели кормораните и чайките и всички други морски птици. Няма да изброявам повече, защото ще запълня страниците с имена на птици, без дори да мога да разкажа цялата история.

Хвърчали птиците и всяка издавала свойте звуци, така че от викове и крясъци, свирукане, чуруликане, цвърчене и писукане, въздухът се изпълнил с могъщ тътен, който отекнал до всички краища на този свят.

Щом всички се събрали, орелът се обърнал към цялото събрание с тези думи:

– Чуйте братя мои! – казал той. – Призовах ви тук, за да си избереме крал, защото лъвът не ни подхожда. Това приземно същество не може да царува над свободния народ на птиците. Ние сме от виден сой и стоим над другите животни, заради умениято да летим. Затова предлагам короната да се присъди на онзи от нас, който владее силата до край. Какво ще кажете? Съгласни ли сте да проверим кой ще се издигне в небето най-високо и да го провъзгласим за крал?

Несвързан хор от крясъци бил отговорът на въпроса му – птиците говорили една през друга.

– Колко струва полетът, сравнен с песен? – питал славеят. – Нека най-добрият певец сред нас да изберем за крал.

Канарчето, косът и дроздът веднага подкрепили славея, но се разнесли протестни викове: – Красотата, красотата! – крещял паунът. – Ето по

какво трябва да се мерим! Царят трябва да изглежда великолепно и да е облечен в разкошни дрехи! – И след тези думи разперил великолепната си опашка.

– Не, мъдростта трябва да възтържествува! – надутو клюкал пуякът, а лицето му съвсем почервеняло, докато възбудено подскачал напред назад.

– Какво ще кажеш, братко? – попитал той петела. –

Имаме ли вече споразумение?

– Натруфена премяно! – вбесен изкрякал щраусът.

– Нашият крал да не би да е за гледане?! Няма ли да върши нищо друго, освен по цял ден да чурулика тъпи песни? Що се отнася до критерия аз разбрах, че крилата ми са твърде малки и отдавна се отказох от летенето. Моето мнение е, че трябва да изберем краля чрез състезание с надбягване!

И така, птиците продължили да се карат и да спорят, докато накрая орелът призовал за тишина. Отново се обърнал към цялото събрание и настоял да се придържат към неговия план. Кратката му реч била сурова и заплашителна и понеже всички птици се страхували от извития му клюн и остриите му нокти, не се чули други възражения.

Съгласили се, че състезанието трябва да се проведе веднага и петелът бил избран да подаде сигнал за старт. Горд от оказаната чест, орелът заел позиция на малък тревист хълм и приемайки, че всички са готови, издал силен и призоваващ вик. Чул се шум, сякаш духнал мощен вятър, когато всички птици полетели. Орелът стоял на мястото си и гледал на другите с презрение. Толкова бил убеден в способността си да ги надлети, че им оставил повече от пет минути преднина. После, бавно и спокойно разперил криле и се понесъл. Извисявал се нагоре, нагоре и нагоре. Скоро задминал последните в тълпата, преся-

---

Сиана Димитрова 5“В“ клас

Йоана Аладжова 5“Б“ клас

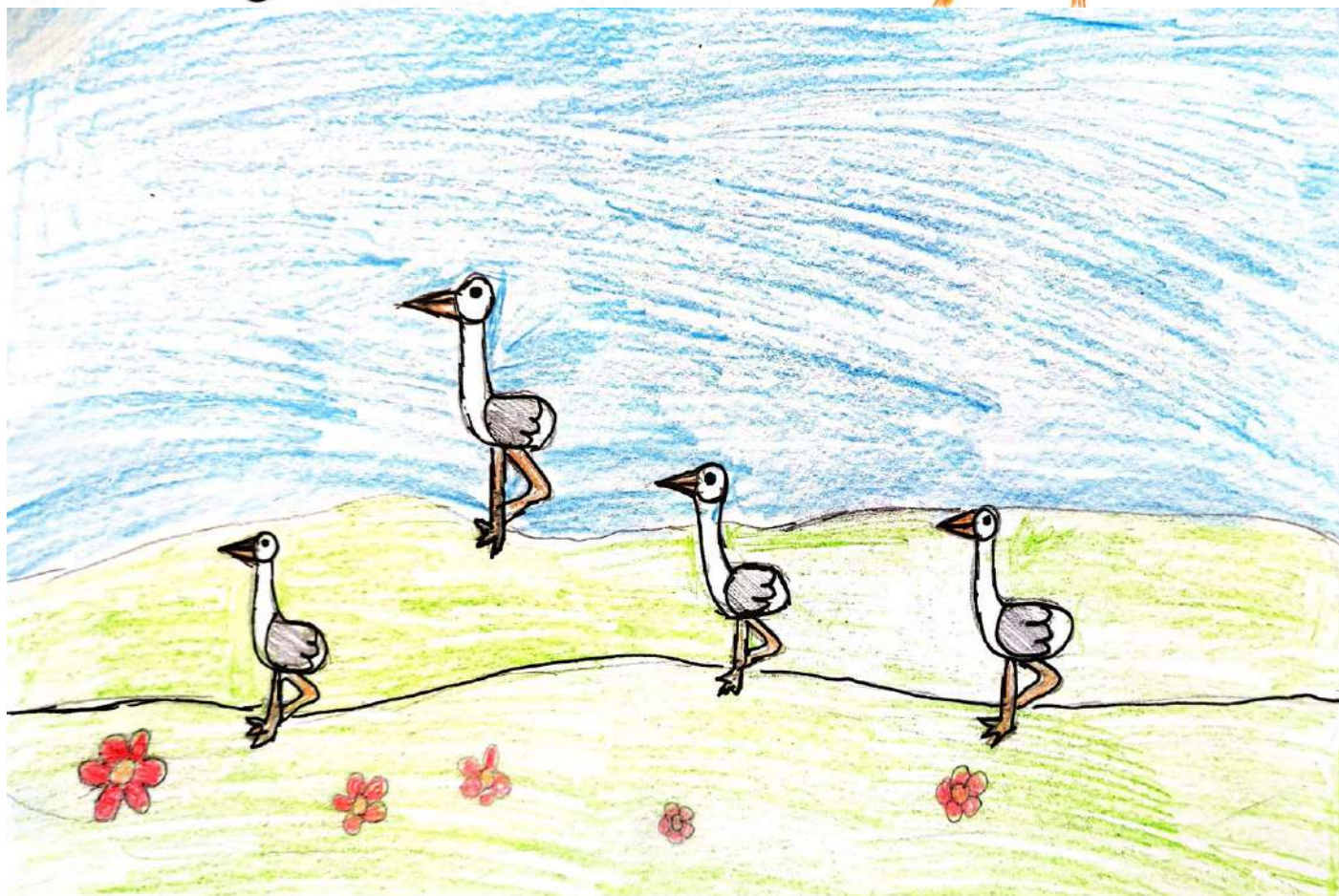
Кристина Чакалова 5“Б“ клас

Сияна Дечева 5“А“ клас

Адела Илиева 6“А“ клас

Кристиан Христов 5“Б“ клас

кал бързо гъстото множество и скоро надлетял и първия летец от всички.

Продължавал да се издига все по-високо и по-високо, завладян от екстаз заради своята сила и мощ. Птиците под него изостанали под облаците. Той отпуснал неподвижно разперените си криле, защото усещал вече лека умора от летенето.

Изведнъж дочул над себе си тъничко чик-чик-чик, погледнал нагоре и изумен видял над главата си, едно златоглаво кралче – една от най-дребните птички да лети над него.

– Аз те надлетях. Аз съм крал! Аз съм крал! – чуруликало птичето и пърхало от радост.

– Ей сега ще видим – казал орелът с усмивка и отново силно заудрял криле, за да се издигне още повече.

След пет минути той поспрял, само за да чуе, че кралчето отново чурулика весело над него. Орелът много се напъвал, но не успял да надмине малкото птиче. Накрая, капнал от умора, се видял принуден да спре състезанието и да се спусне оклюмал на земята.

А как успяло дребничкото кралче, което хич не е добър летец, да победи могъщия орел? С много простишка измама! Щом орелът полетял, кралчето неусетно кацнало на гърба му. Там стояло вкопчено, докато орелът не спрял да маха с криле, после било лесна работа да литне само метър два над главата на орела. Когато орелът отново полетял, кралчето пак заело мястото си на гърба му и това продължило толкова дълго, че накрая орелът съвсем се изтощил.

Въпреки че никой не се досетил за измамата, всички птици били страшно възмутени, щом чули кралче-

---

то да обявява, че е победител в състезанието.
– Ти крал! – викали му те. – Толкова нищожно кралче като теб! За нас ще е позор да те търпим. По-добре е лъв да ни управлява. Той поне има величествена стойка и достойнство. Ти нямаш ни приличие, ни мъдрост, нито сила, нито красота. Махай ни се от очите преди да те разкъсаме на парчета!

Но кралчето било наперено, колкото си щете. Литнало към едно дърво и кацнало така, че да се разположи над всички най-високо. Надутото ги погледнало отгоре, въртнало главичка на една страна и зацвърчало:

– Аз съм крал! Аз съм крал! Поклонете ми се, подчинете ми се всички!

Отвсякъде се разнесли гневни крясъци.

– Убийте го! Убийте го! – кряскал ястребът. – Разкъсайте го на парчета!

– Ще ти се наложи първо да ме хванеш! – изцвърчало кралчето отгоре, но щом ястребът се хвърлил срещу него, на секундата се скрило в една дупка на дървото, която била тъй мъничка, че никой не успял да го докопа. Скрито в безопасното убежище, то продължило с презрение да овиква птиците, раздавало команди и настоявало, че е техен владетел.

Какво можели да сторят? Никой не успял да измъкне кралчето, но всички настоявали за сурово наказание заради нечуваното му безочие. Провели съвещание и избрали бухалът да пази входа на дупчицата, където наглецът бил сврян.

– Рано или късно – казал орелът – ще излезе за храна и тогава ще го хванем. Ако пък остане там, където е сега, така да бъде – каквото и да стане, желанието ни ще се сбъдне.

И така, бухалът застанал на пост пред дървото.

Виктория Монова 6“В” клас

Ива Петрова 5 „В” клас

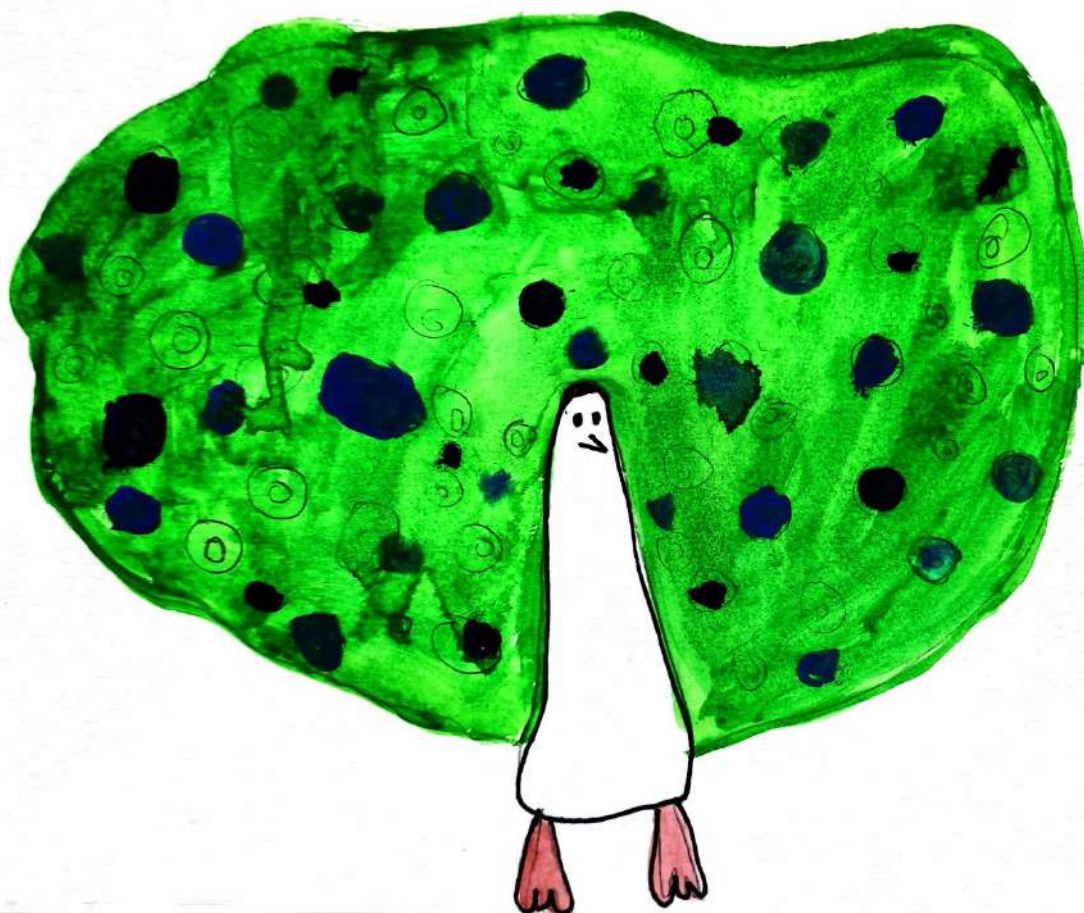

Останалите птици му дали строги инструкции да не позволява на кралчето да избяга и отлетели. През целия ден бухалът бдял прилежно. Сто пъти кралчето надничало от дупката си, но той внимавал и зорко го следял. Дошла нощта, гората се смълчала, но бухалът оставал буден – час след час наблюдавал с немигащи очи дървото. Но най-накрая призори прилежността му се пропукала. Главата му се отпуснала на гърдите и скоро той заспал дълбоко. Едва затворил очи и хоп! Кралчето като стрела изхвърчало от дупката и в миг изчезнало между дърветата.

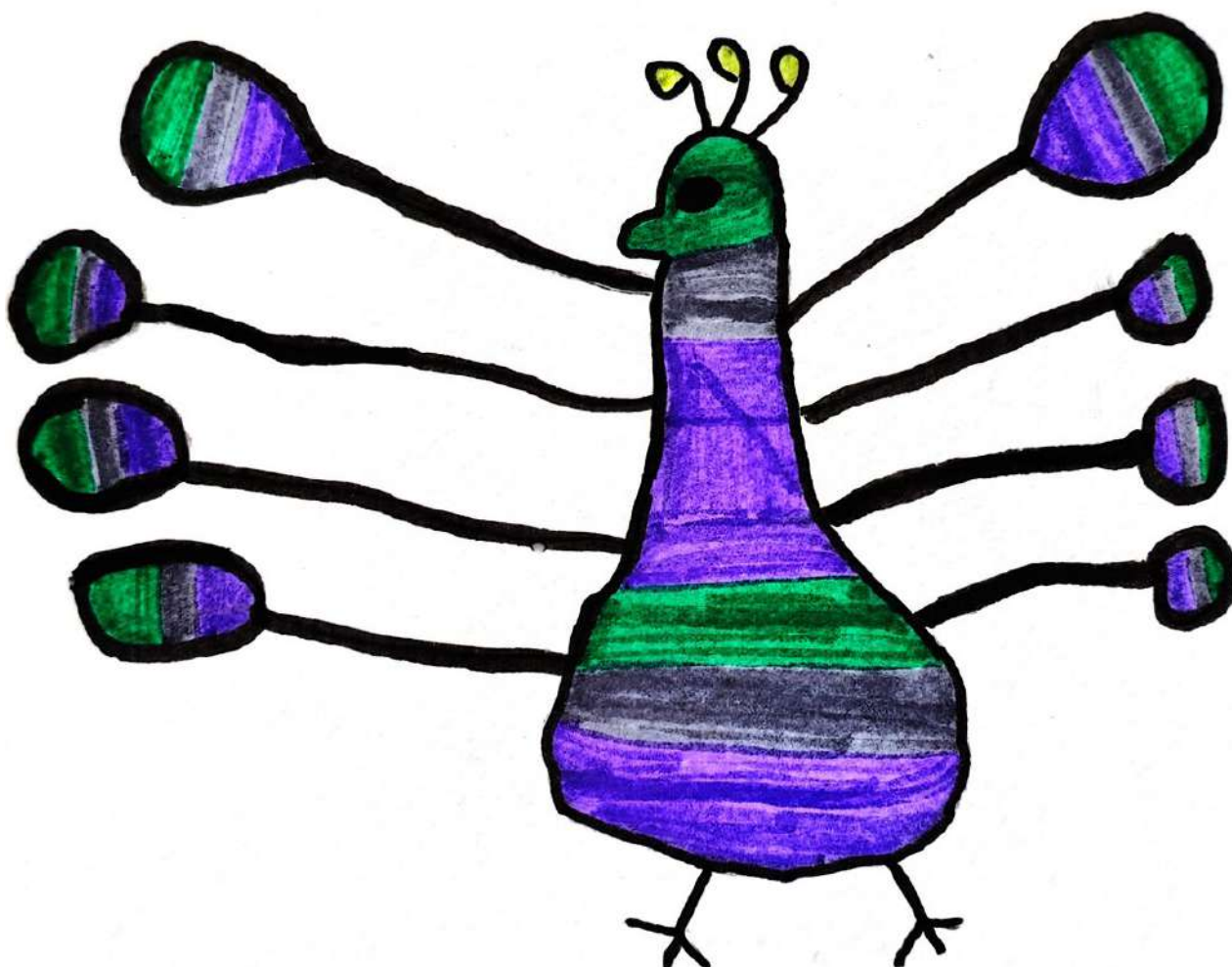
На сутринта птиците се върнали и много се ядосали, когато разбрали, че затворникът е избягал. Оттогава птиците преследват бухала, където успеят да го видят, защото още са му ядосани. За да се предпази от гнева им, той се крие денем и излиза нощем, когато всички други птици спят.

Колкото до дребния хитрец и до днес му викат Кралчето, Малко Кралче или Златоглаво Кралче заради златната корона на главата му.

Пламена Василева 5“Г” клас

Маджар Киров 5“В” клас

ОРЕЛ И ЛИСИЦА

Елин Пелин

Един орел си направил гнездо на едно голямо дърво
сред гората и измътил малки голи орлета.

Под същото дърво кума Лиса си изровила дупка, по-
селила се там и завъдила челяд – малки хитри лисиче-
чета.

– Съседе – казала лисицата на орела, – да не се поше-
гуваш да изядеш някое от децата ми, че няма да ти
простя.

– Колкото за това, бъди спокойна, съседке. От мене
зло няма да те сполети – отговорил орелът.

Минали няколко дена, палавите лисичета почнали да
надничат из дупката и едно се измъкнало навън да
си поиграе.

Съгледал го орелът и забравил обещанието си. Спус-
нал се, сграбчил малкото лисиче, дигнал го в гнездо-
то си и нагостил с него малките си орлета.

След някой ден из дупката излязло и второто лиси-
че. Орелът и него грабнал. После трето, четвърто –
докато нашата лисичка останала без лисичета.

Натъжила се тя и често седяла пред дупката, по-
глеждала към недостижимото орлово гнездо, възди-
шала и си думала:

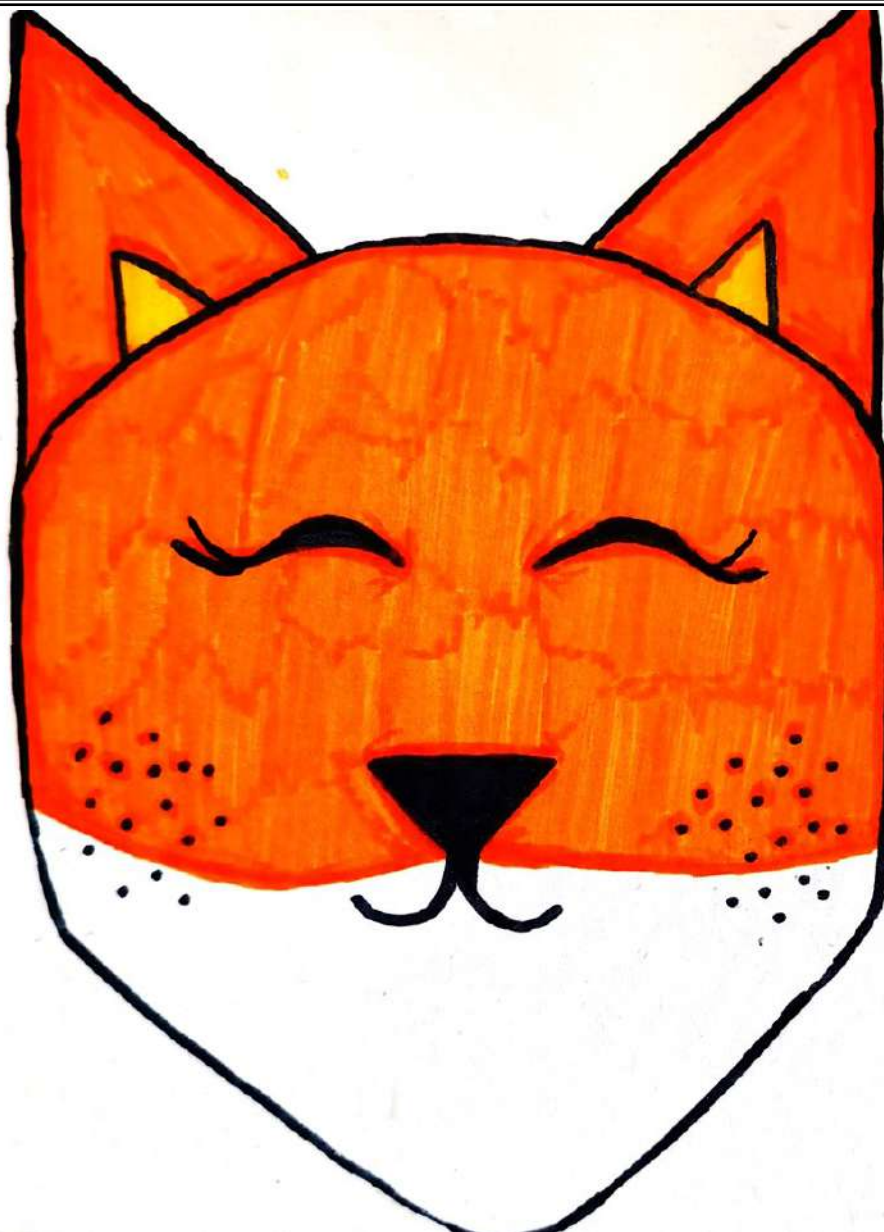
– Ах, защо не мога да хвърча! Не много високо, колко-
то до орловото гнездо!

Орелът, научен да живее от кражби, мъкнел всеки

Борис Трифонов 7“А“клас

Йоана Бъчева 6“А“клас

Ванеса Ганева 7“Б“клас

Филип Александров 7“В“клас

ден: ту малко агънце, ту гълъб, ту кокошка, че дори
и мънички врабчета.

Веднъж един овчар наклал огън и си пекъл на него
агнешко месо. Подушил орелът, завил се в небеса-
та и когато овчарят отишъл да навиди стадото,
спуснал се над огъня, грабнал месото и отлетял към
гнездото.

Не щеш ли, за месото се бил залепил един жив въ-
глен, отронил се в гнездото и го подпалил. Орелът
пухал с крилете си да го угаси, но огънят се разпал-
вал повече и повече, обхванал цялото гнездо и подир
малко орлетата паднали изпечени на земята.

Грабнала ги лисицата и се обърнала към орела, кой-
то се виел с опърлени криле над дървото.

– Е, съседе – рекла му тя, – ти изяде моите лисичета
сурови, аз ще изям твоите орлета печени.

Най-хубавото птиче – Георги Райчев

Едно време и птиците пращали децата си да учат също като хората. Те си имали свои училища. Там малките птичета се учили как да хвъркат по-бързо, как да си намират храна, как да си вият гнезда — и всичко, каквото им трябвало в живота.

Една лястовичка и една врана живеели наблизо — били съседки. Веднъж лястовицата видяла, че враната бърза нанякъде.

— Накъде си се разбързала така, съседке? — попитала я лястовицата.

— Ох, остави се, съседке! — рекла загрижено враната. — Бързам за училище, храна да отнеса на вранчето си.

— Почакай, съседке — примолила се лястовичката.

— Ела да ти дам да отнесеш храна и на моето лястовиче — бърза работа имам, не мога да я оставя. Враната се съгласила. Изнесла лястовичката храната, дала ѝ я.

— Ами какво е твоето птиче? — попитала враната.

— Не го знам, по какво ще го позная?

— Не бой се — отвърнала лястовицата, — ще го познаеш. Гледай, което птиче е най-хубавото, то е моето!

Хвъркнала враната, изгубила се; отишла на училището. Минало така доста време — ето ти я, връща се пак. Посреща я лястовичката, пита я:

— Е, какво стана, съседке? Даде ли храна и на моето лястовиче?

Дея Илиева 6“Б” клас

Стилиан Стефанов 5“Г” клас

Николай Печев 7“Г” клас

Кристина Кръстева 5“Г” клас

Дани Крачунов 7“Г” клас

— Ох, сестричке лястовичке, не знам какво да ти кажа — отвърнала враната загрижено. — Послушай какво нещо се случи: отивам аз на училището, нахраних моето вранче и взех да търся твоего лястовиче. Ти нали ми каза да търся най-хубавото и което е най-хубаво, нему да дам храната. Гледах, сестро, гледах, изгледах всичките птичета, но от моето по-хубаво не видях. И взех, че дадох нему и твоята храна.

Край

Дани Крачунов 7“Г“клас

Ангел Каралийчев
Сънят на врабчето

Заспало сивото врабче в гнездото си сред посърналата есенна шума на дърветата и сънувало чуден сън.

Пролетна градина. Високи тихи дървета ронят цвят. По белите клони на дърветата кацат дивни птички. Пъстрокрили, с жълти коремчета, с червени крачка, със зелени шийки, златни главици и очи, бистри като елмази. Въздъхнало сиромашкото врабче и си рекло наум:

— Ех, колко несправедлив е този свят! Тия птички носят дивна премяна, да им се ненагледаш, а пък аз ходя в сива просяшка перушина. И аз искам да мязам на шарените птички. Нали съм като тях — и крилца си имам, и човка, и крачета...

Додето изрече тия думи, една невидима ръка наша-рила и него.

Полетяло врабчето към кладенчето, кацнало на едно клонче и се огледало. Сърцето му трепнало от радост, като видяло, че и то е писано и шарено като хубавите птички в градината. Но додето се нарадва, над главата му надвиснала страшна беда. Една змия извила глава и отворила уста да го наляпа. Изтръпнало от ужас врабчето, подхвъркнало нагоре и кацнало на най-високото клонче. Додето се опомни, дошла друга напаст и писък огласил хубавата градина. Всичките птици се пръснали в гората. Врабчето погледнало надолу и видяло, че под дървото стои ловец с пушка и се гласи да гръмне.

— Майчице — изпищяло то, — защо ми беше тая шарена премяна! Всеки враг ме вижда отдалеч. Що ми трябваше да се перча? Ако си бях с врабешкото

Валерия Христова 6“А“клас

Максим Стоянов 6“А“клас

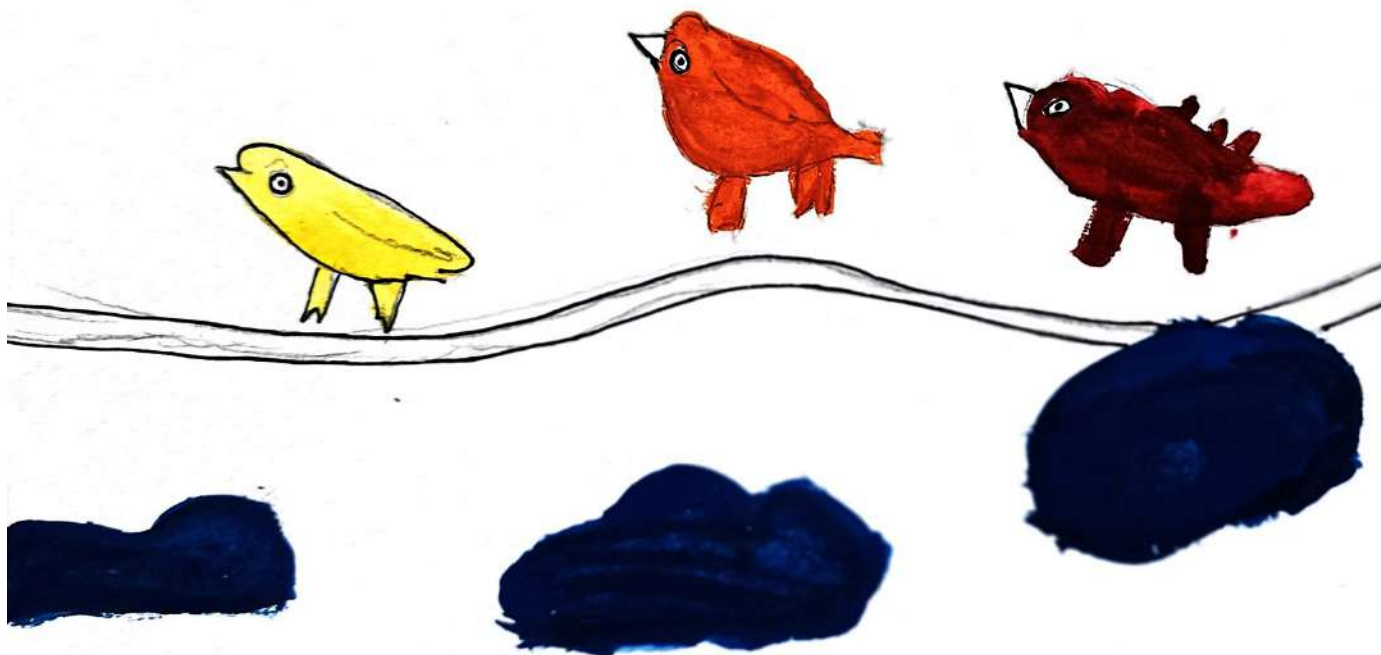

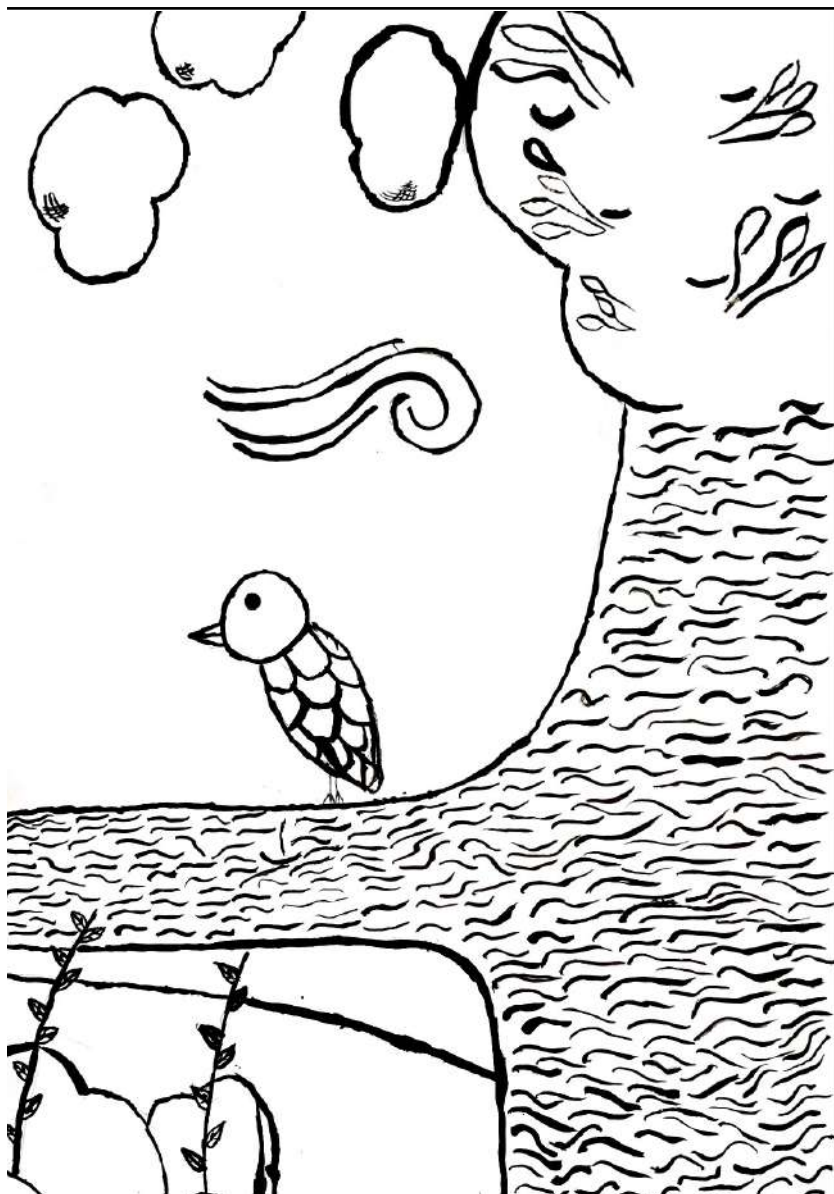

кожухче, никой нямаше да ме забележи в шумака.
Вдигнало се да отлети и се стреснало. Като видяло,
че всичко е било само сън, подскокнало и разтворило
крилца. Отишло в дола, окъпало се, кацнало на един
лешник да се изсуши и зачуруликало весело:
— Чик-чирик! Чик-чирик!

Край

Георги Лесов 5“Г“клас

Цветелина Георгиева 7“В” клас

Камен Абаджиев 5“В” клас

Кристиян Маринов 5“Г“клас

„Есента е втора пролет, когато всяко листо е цвете.“

Албер Камю

Габриела Панчева 6“Б“клас

Христина Тодорова 7“А“клас

Йоана Костова 6“Б“клас

МАЙЧИНА СЪЛЗА - Ангел Каралийчев

Заромоля дребен есенен дъждец. Жълтият листак в градината светна. Големите гроздови зърна под лозницата набъбнаха и кожицата им взе да се пука. Наведе моравото димитровче цветове над търкулнатото в шумата пукнато гърне. Сви се малкото птиче-лястовиче в дъното на гърнето и затрепера от студ и мъка. Всички си отидоха. Отлетяха на юг неговите две сестричета. Изгуби се майчицата му в топлите страни. Кой ще го стопли в тая дъждовна нощ? Оставиха го само в дъното на гърнето, защото беше сакато и не можеше да лети. През лятото избухна пожар в къщата, под чиято стряха майка му беше свила гнездо. Докато старата лястовичка смогна да грабне рожбата си от огъня, един въглен падна в гнездото и парна лястовичето по дясното крило. Голото пиле примря от болка. Когато се свести, то видя, че се намира в ново гнездо, а над него седи майка му с клюмнала глава. Най-напред се опита да раздвижи крилца, но не можа, защото дясното, изгореното крило беше изсъхнало.

Търкулна се лятото. Потъмняха гроздовите зърна. Пукнаха се пъпките на димитровчетата в градината. Почнаха да се събират лястовичките по телеграфните жици. Те се готвеха за път. Жиците заприличаха на броеници.

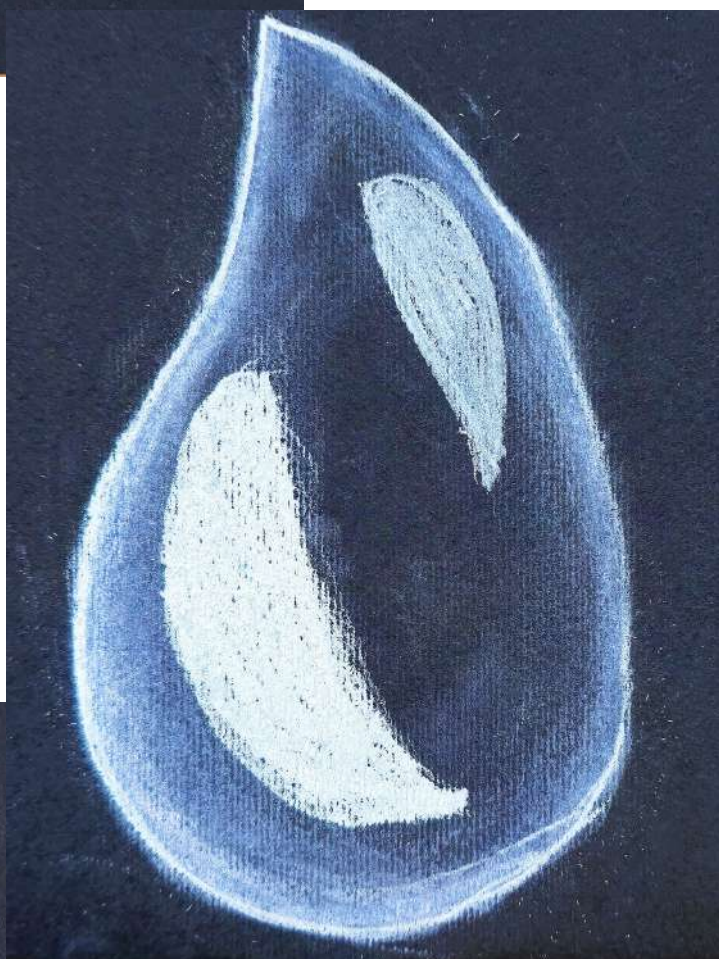
Една сутрин старата лястовичка смъкна своята саката рожба в градината и рече:

— Мило дете, ние днес ще заминем на юг. Ти не можеш да летиш. Затуй ще останеш тука, ето в онуй гърне съм ти нагласила мека перушина. Там ще лежиш. А когато огладнееш, излез навън и си клъвни

Ванеса Гекова 6“Г”клас

Ванеса Гекова 6“Г”клас

Ванеса Гекова 6“Г”клас

нещо. Цялата градина е зарината с плод. Виж какво хубаво димитровче е склонило чело над входа на гърнето. Ти не тъгувай. Напролет ние пак ще се върнем.

— Благодаря, майчице, дето си се погрижила за мене! — промълви сакатото и за да скрие сълзите си, навря главица под крилото на майка си и притихна.

Всички си отидоха. Занизаха се мрачни дни. Заваля дребен дъждец. Наквасеното димитровче тежко отпусна цвят над гърнето. Една дъждовна капка се търкулна по най-долния листец на цвета и се нагласи да падне.

— Ах, колко съм уморена! — въздъхна тя.
— Откъде идеш? — попита любопитно лястовичето.

— Остави се. Голям път изминах. Ида от Великия океан. Там се родих. Аз не съм дъждовна капка: Аз съм сълза.

— Сълза ли? Каква сълза? — надигна се тревожно лястовичето.

— Майчина. Историята на моя живот е къса. Преди девет дена уморена и насълзена лястовичка кацна върху мачтата на един голям океански параход. Аз стоях в дясното око на кахърната птичка. Океанът ревеше. Духаше силен вятър. С немощен глас проду-
ма лястовичката на вятъра:

— Братко ветре, когато ходиш над света, ако минеш през България, отбий се при моето сиротно пиле и му кажи да се пази от черния котак, който се върти в градината. Забравих да поръчам на рожбата си, когато тръгвах. Кажи му още, че моето сърце изсъхна от мъка.

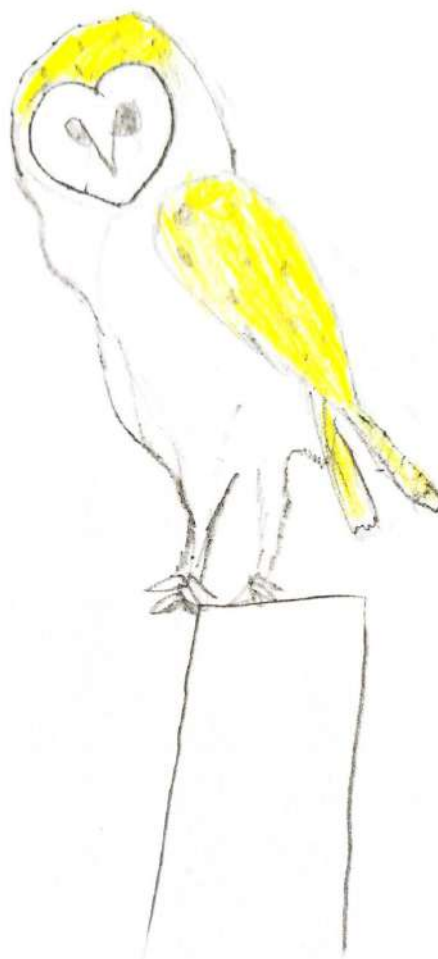
— Къде е твоето лястовиче? — попита вятърът.
— Оставих го в едно пукнато гърне, търкулнато, в градината, където цъфтят морави димитровчета. Додето изрече тия думи старата лястовичка, аз се отроних от окоето ѝ. Вятърът ме грабна и ме понесе над света. Девет дена летях. Ето сега паднах на туй цвете. Колко съм уморена! Искам да капна и засня.

Сърцето на сакатото, лястовиче се обърна. Стана бърже, отвори човка и пое отмалялата майчина сълза.

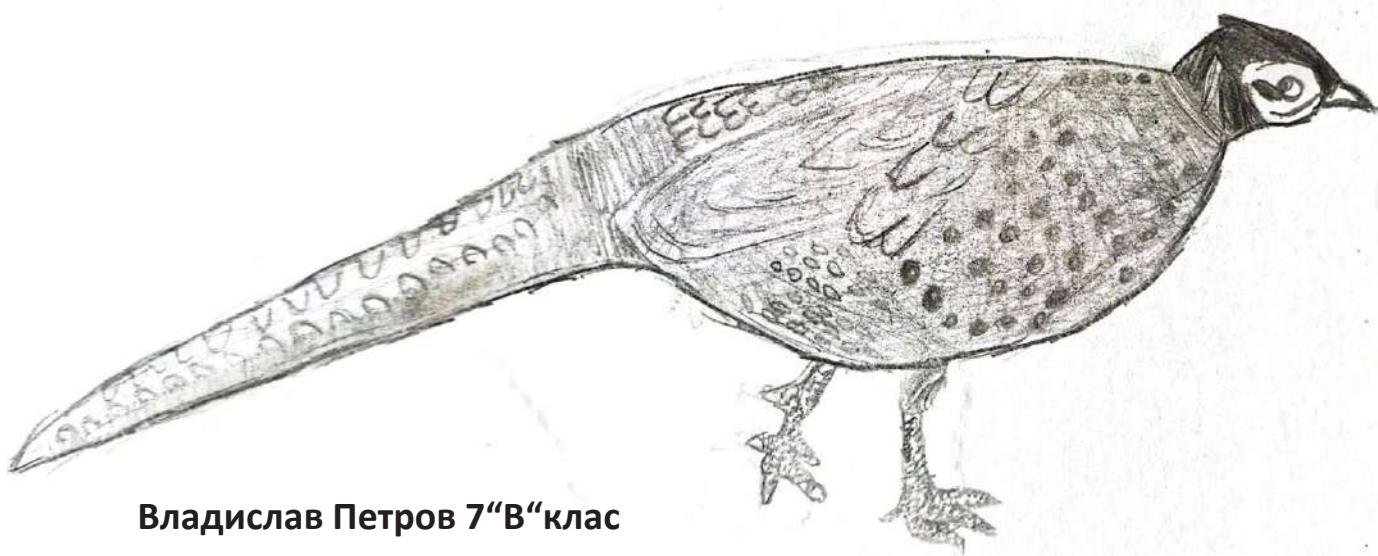
— Благодаря ти, майчице! — прошепна то, легна си в перушината и заспа, затоплено от сълзата, сякаш беше под майчините си криле.

Деян Цветанов 6“В“ клас

„Пролетта ли идва?“, попита той. „Каква е?“... Това е Слънцето, което грее върху дъжда и дъждът, който пада върху греещото слънце... „ - Франсис Бърнет, „Тайната градина“

Владислав Петров 7“В“клас

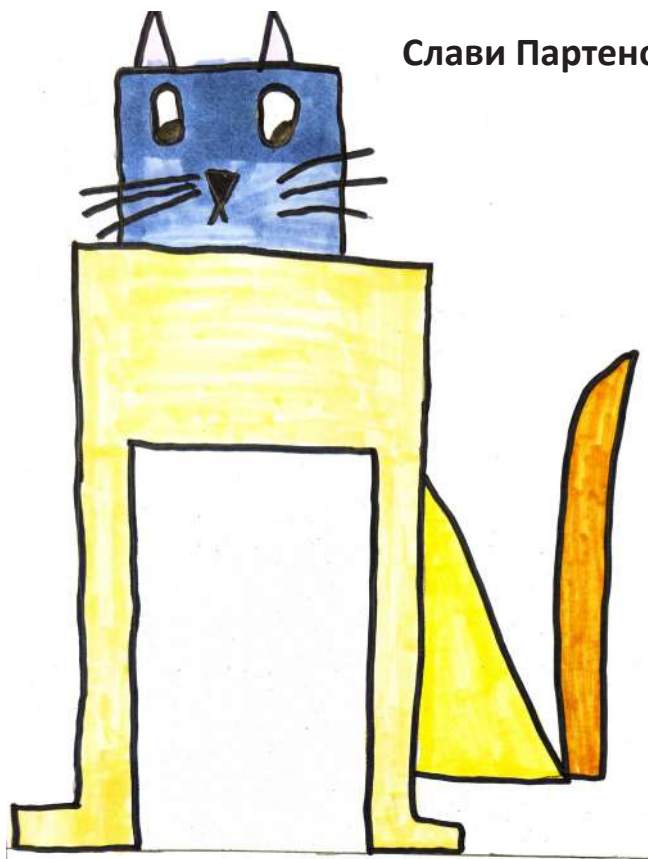
“Никой не е достатъчно богат, за да си купи усмивка; Но повечето са толкова бедни, че могат единствено да разплачат някого.” - Алфред Капус

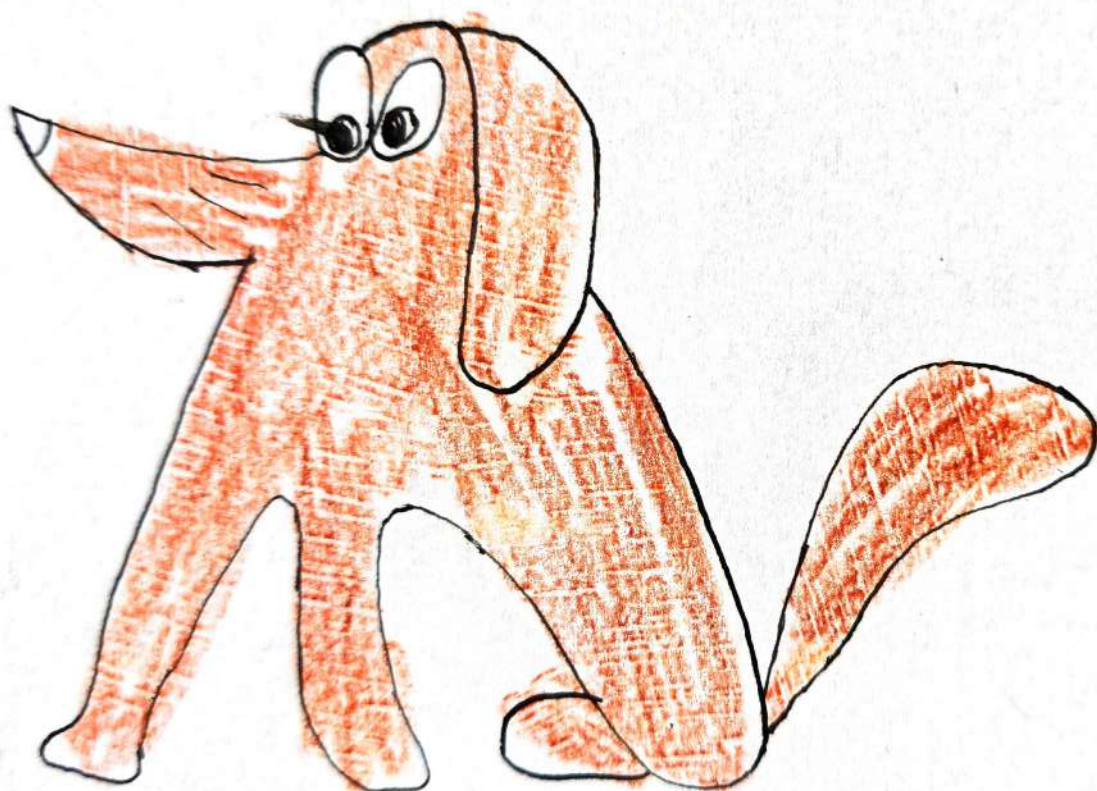
Антонио Лазаров 6“А” клас

Слави Партенов 7“Б“клас

„Котката седна на постелката – това не е история. Котката седна на постелката на кучето – това е история.“
Джон льо Каре

Божидар Никифоров 7“Г“клас

Йоана Денчева 5“А“клас

Дария Дечева 7“Б“клас

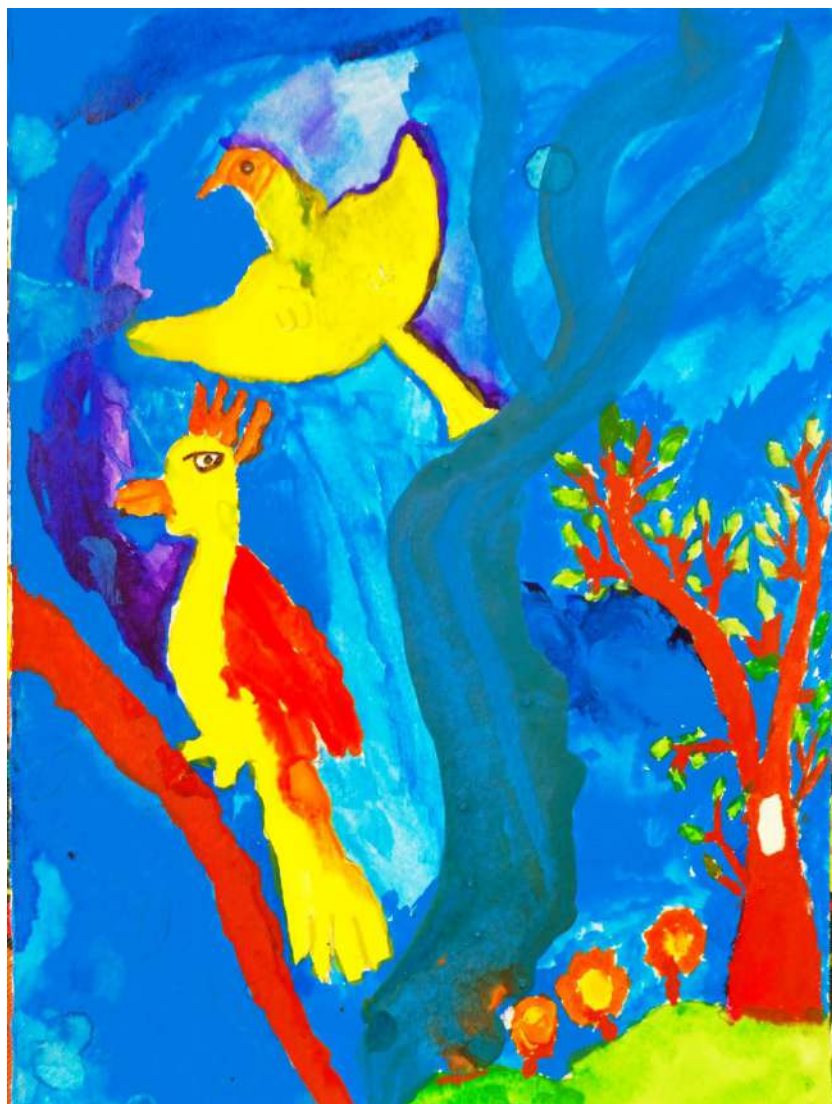

Вярно е днес, както е било винаги : този, който търси красота, ще я намери.
Бил Кънингъм

Карина Бъчева 6“А“клас

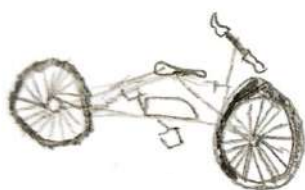
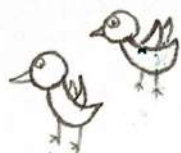
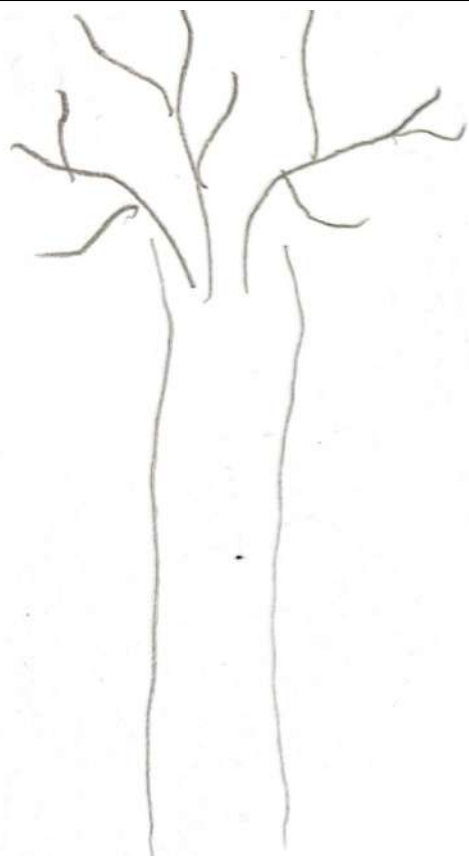

Радослав Динков 6“А”клас

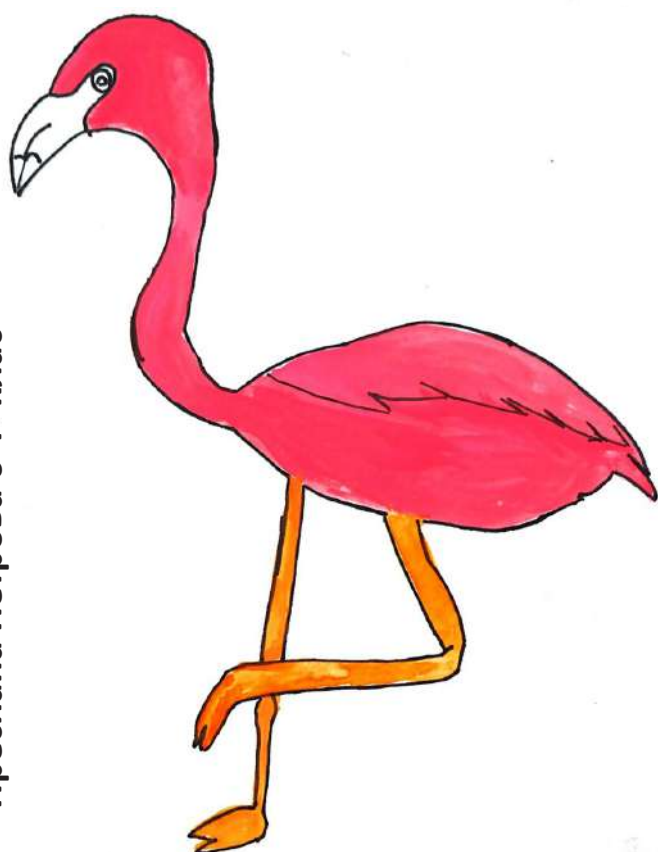
Кремена Гаева 5“Г”клас

Михаела Семерджиева 6“В“клас

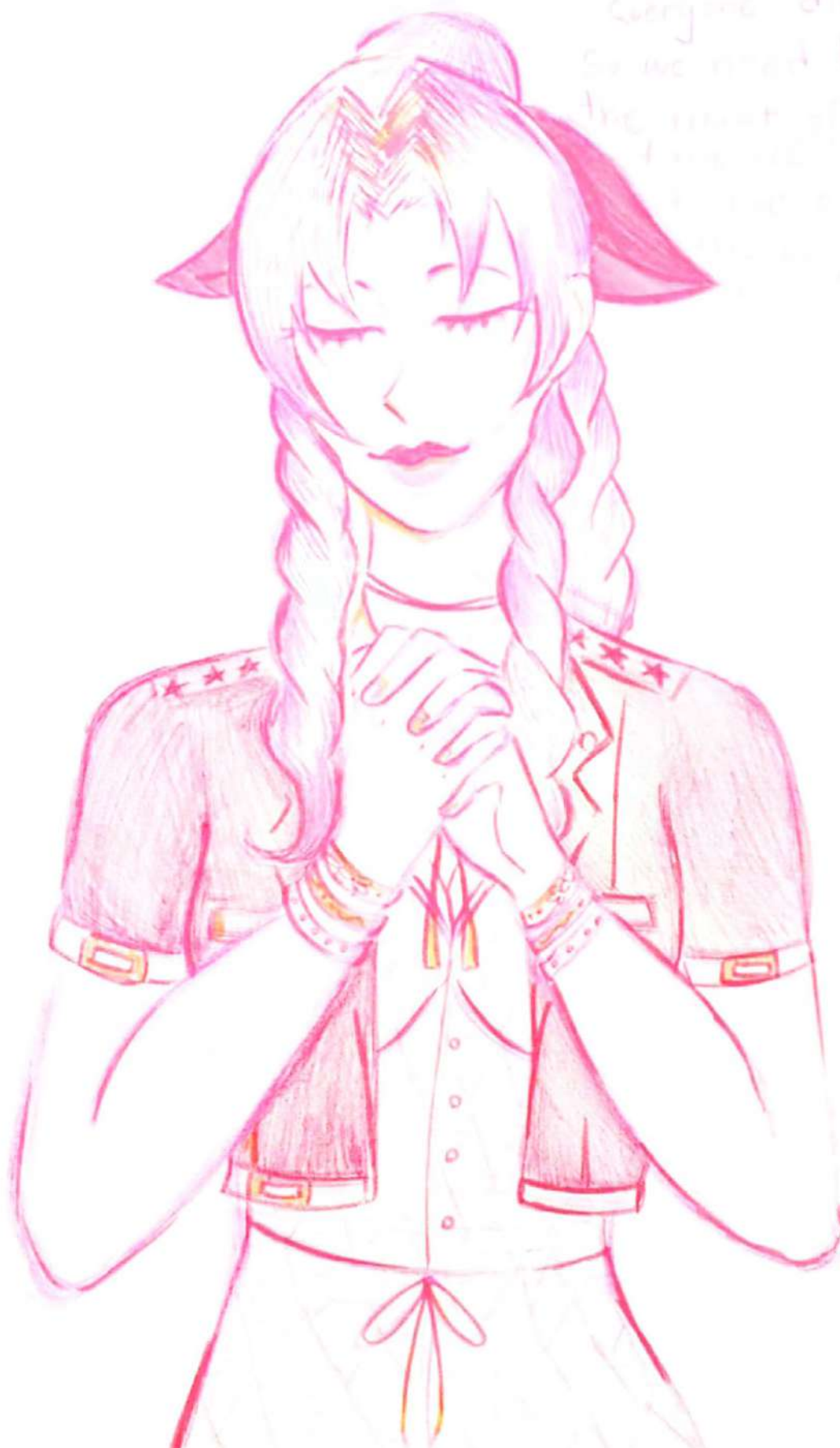
Пресиана Петрова 6“Г“клас

Павел Павлов 6“В“клас

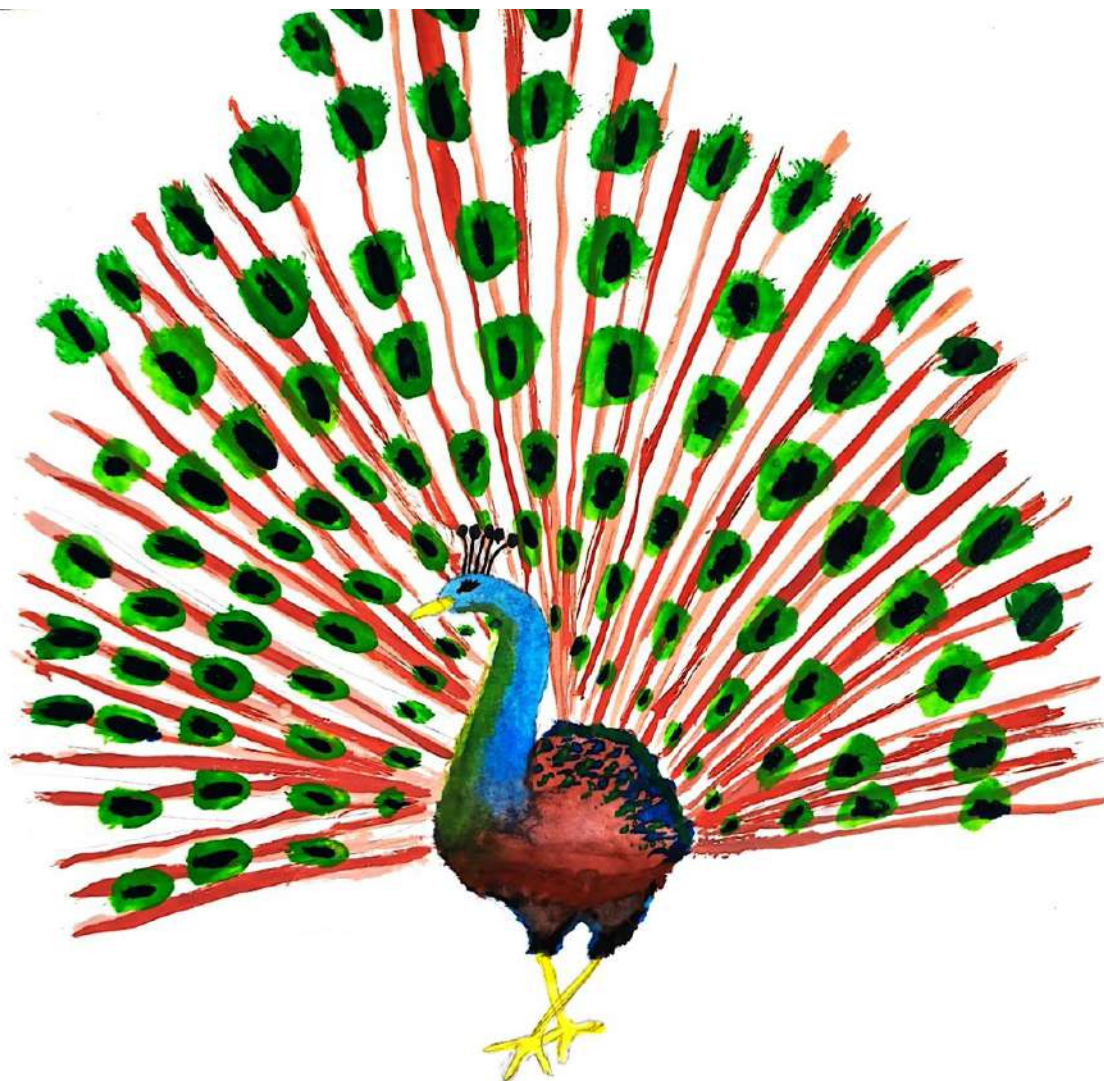

Върховното изкуство на войната е да победиш врага без бой. Сун Дзъ

Ванеса Стоянова 7“Б“клас

Сиана Цветкова 6“Б” клас

Александра Генова 7“А” клас

Пауни

Преслава Иванова 6“А“клас

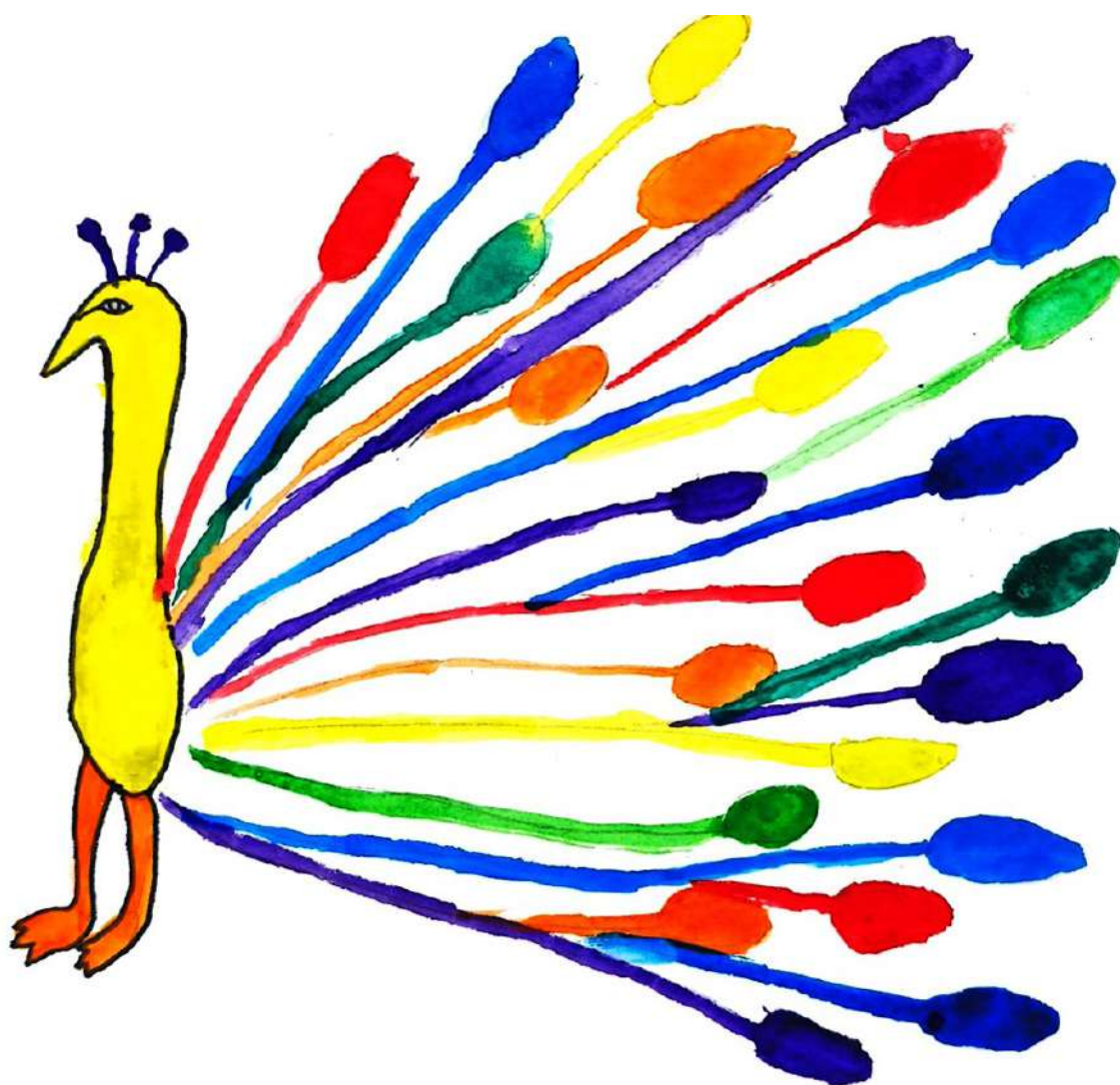

Мелиса Наджиева 6“А“клас

Емилин Димитрова 6“А” клас

Дария Троанска 5“А” клас

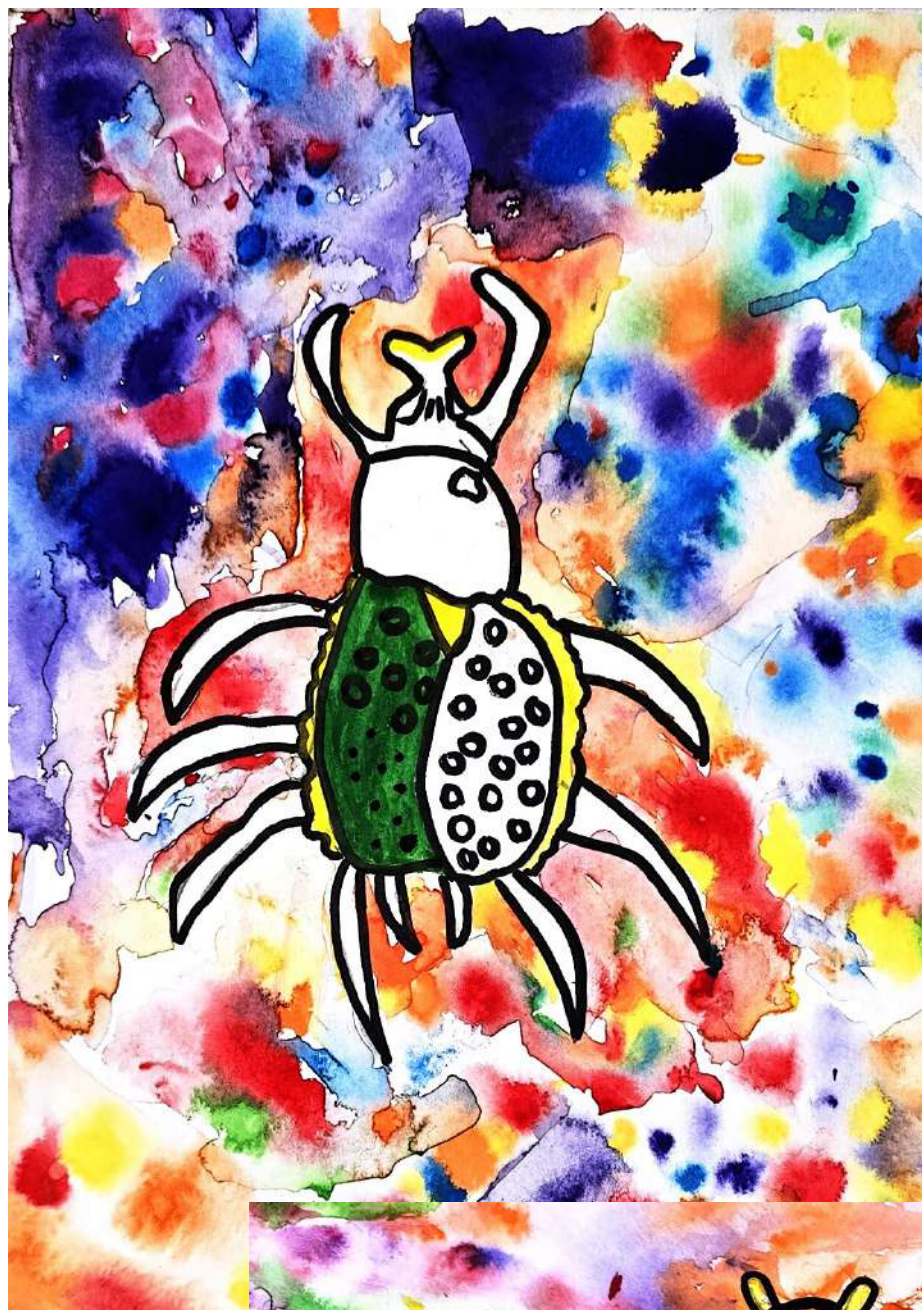

Цветни моменти

Кристиан Хаджийски 5“Д“клас

Ивайла Симеонова 5 "Д" клас

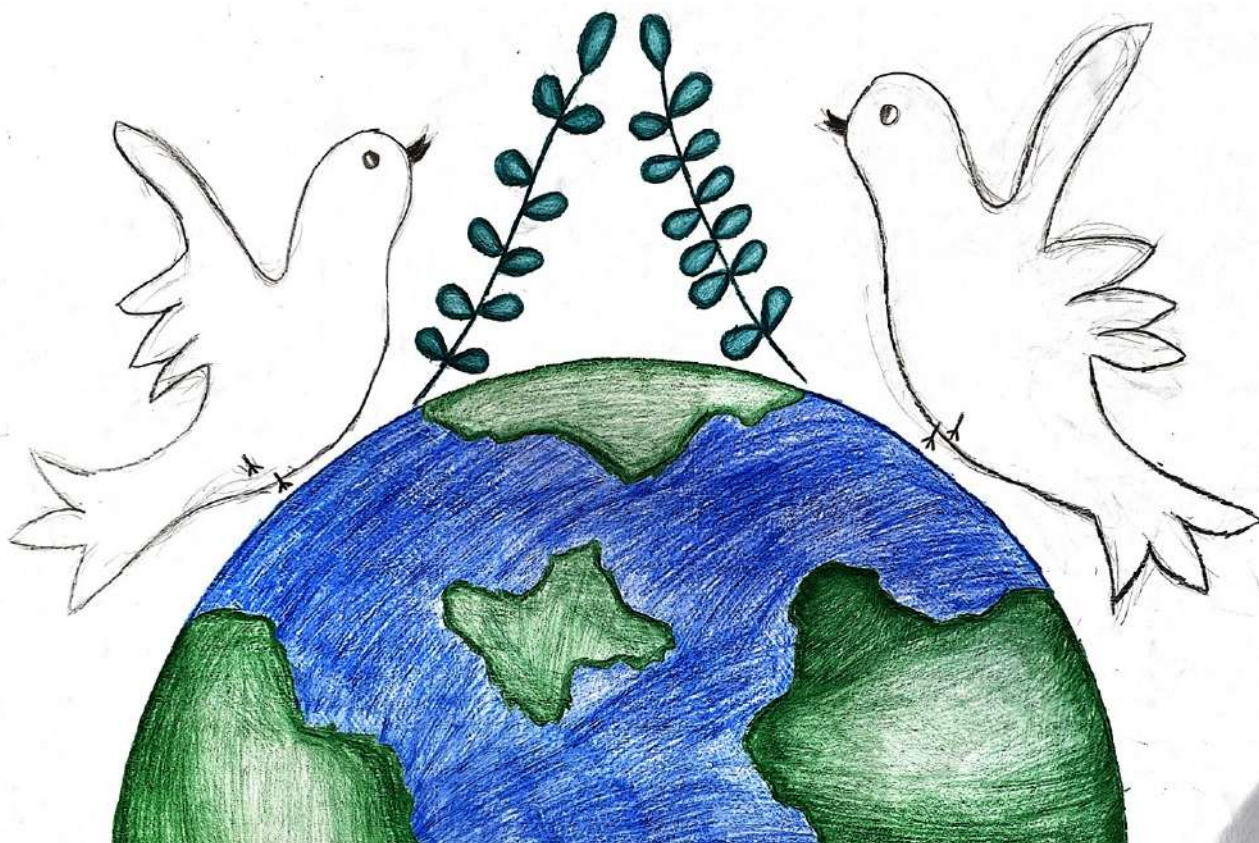
Пламен Асенов 5 "Д" клас

Виктор Георгиев 6“А“ клас

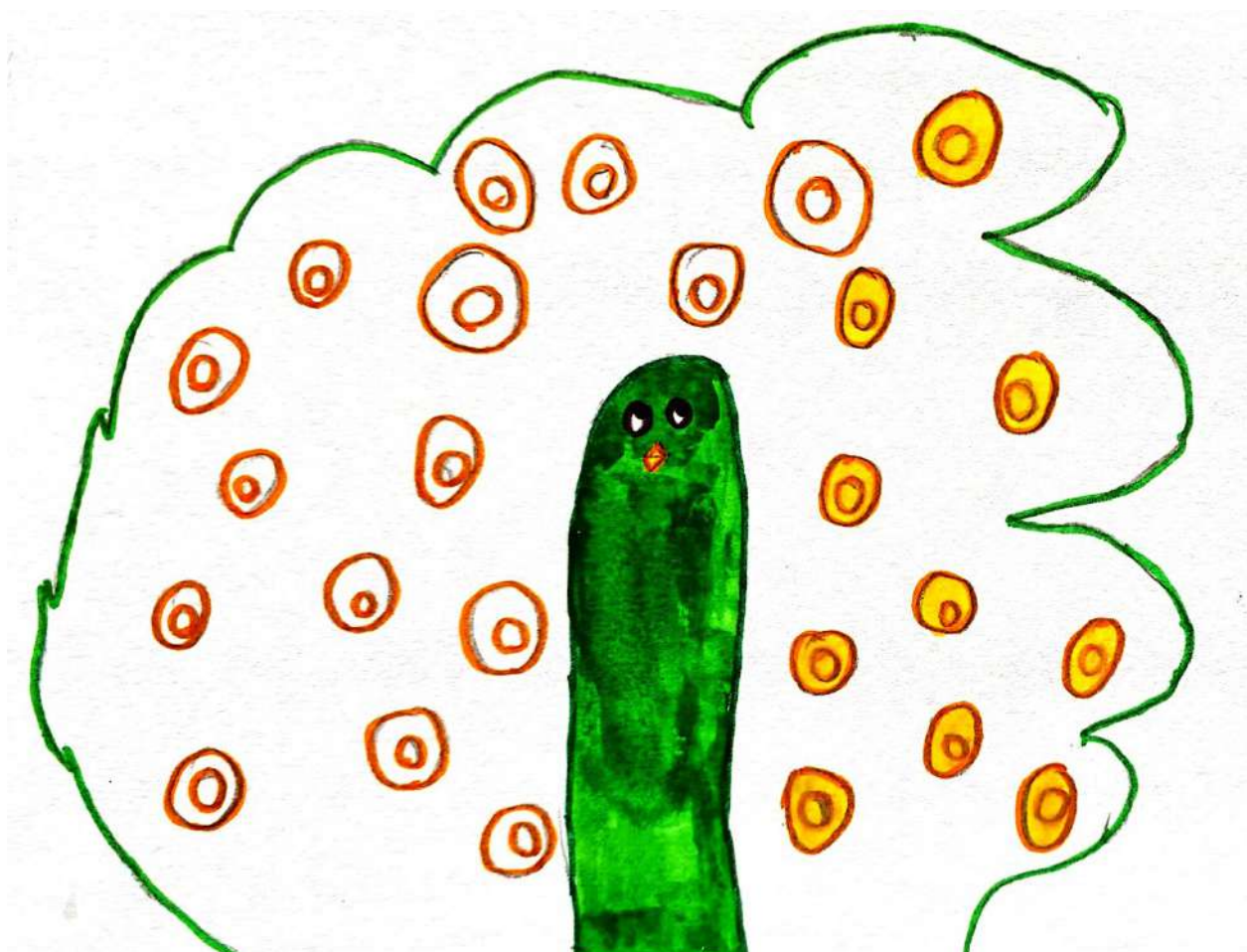

Пламена Николова 7в“Б“ клас

Виктория Бузева 6“Б”клас

Кристиян Маринов 5“Г”клас

Емили Цветанова 5“Г” клас

Габриела Петкова 5“Д” клас

Благодаря на Александра Петрова - ученичка на “Ателие Рае” и вече студент в две специалности (“Графичен дизайн” и „Реклама“) в НБУ, за графичното оформление на книжката “ЦВЯТ и ЦИТАТ”. С Александра се запознахме в “Ателие Рае”, тя ме потърси за насоки и обучение преди кандидатстване след 12-ти клас. В нейния поглед видях любов към изкуството, а в процеса на работата ни - трудолюбие и дисциплина. Вярвам и подкрепям тръгването на всеки ученик по неговия път, вярвам в Александра и желая сбъднатост на мечтите ѝ. Да продължи да развива своята творческа идентичност и да е щастлива от това, което прави.

Специални благодарности на Валентина Стойчева – учител по Човек и природа и Химия и опазване на околната среда в ОУ „Цветан Спасов“. Вълнуващ спомен от времето, когато аз бях ученичка в ОУ „Цветан Спасов“, е първата среща с микроскоп и урокът на г-жа Стойчева - за клетките, които рисувахме в тетрадките, след като бяхме разгледали люспа от лук и домати. Толкова интересно... В началото на тази учебна година Валентина Стойчева ми подари снимки на птици, за да ги използвам с децата в часовете - ето така започнаха да летят птиците из рисунките на учениците.

Благодаря на Емилия Ангелова – учител по български език и литература в ОУ „Цветан Спасов“ - за вдъхновението и началото на този проект, започнат с 6.а клас, на който тя е класен ръководител. Идеята се разгърна и бе приета от петите и седмите класове, в които активно се работеше, и под върховете на моливите на децата върху хартията оживяха образи.

Благодаря на ръководството на ОУ „Цветан Спасов“: директор - Филип Филипов и зам.-директор - Татяна Ценкуловска, за оказаната подкрепа, за възможността подобни хрумки да се оформят в идеи, а идеите в реалност. Материалите за този проект са осигурени от ОУ „Цветан Спасов“.

Благодаря на екипа на ОУ „Цветан Спасов“ за търпението, за съдействието, за професионализма, с които всеки от тях върши своето и мотивира останалите.

Благодаря на учениците на ОУ „Цветан Спасов“ - във всеки от тях се крие едно добро и красиво цвете. Поливайте го и се грижете за него старателно, то насърчава и отразява доброта.

Благодаря на моите родители за искрата, наречена любов към красивото, и пламъка на изкуството, който търся, откривам, с който горя.

Благодаря на децата ми - тяхната усмивка осмисля.

БЛАГОДАРЯ!

Събрах различни цитати, поезия, разкази, приказки, притчи. В часовете по Изобразително изкуство работих с индивидуален подход към всеки ученик. Държа да отбележа, че намесата ми е била вербална.